

Juni 2024

Kings Things

Stephen King Fanclub Magazine

STEPHEN KING
GRIFZELIG GEZELLIG
FANCLUB

Save the Date

Baby Reindeer

**& 50 jaar Carrie
deel 2**

**Verhaal:
Het IJzeren Paard van Leo
Ludo van Damme**

SAVE THE DATE!

ZATERDAG 21 september 2024

Theater 'In de Lugt' te ROTTERDAM— vanaf 13:00 uur
(dat is in Rotterdam Overschie—goed bereikbaar met OV en auto (A13). [Zie ook hier.](#))

Het is alweer heel lang geleden dat we onze laatste Fanclubdag mochten vieren, of Dollarbabydag konden organiseren, maar dit jaar is het weer zover!

We hadden plannen om onze 19e verjaardag met de fans samen te vieren, maar helaas...
door de pandemie ging het hele feestje toen niet door.
Ook onze 20ste en 21ste verjaardag durfden we het nog niet aan...

Maar nu... het is de hoogste tijd!

DIT MAG JE NIET MISSEN!

BOEKPREMIÈRE

van een verhalenbundel met daarin een Stephen King-verhaal dat niet in het Nederlands is verschenen!

De vertaalsters zijn bijna klaar, de ontwerper is bijna klaar, de zetter zit klaar om aan het werk te gaan en daarna het boek naar de drukker te sturen. En op 21 september is het klaar!

150 genummerde hardcovers

350 paperbacks

Genummerde hardcover met een (door de samensteller van het boek) gesigneerde en genummerde inlay.

De omslag wordt pas onthuld tijdens deze fanclubmiddag.

Inclusief prachtige boekenlegger in de stijl van het boek. Het boek staat nog niet in de shop, maar je hoort snel meer hierover van ons!

In de komende periode vertellen we je wat meer over het boek en de verhalen erin. We hebben het vermoeden dat de verkoop van deze zeer beperkte oplage weer snel zal gaan, dus let op onze berichtgeving (website, Kings Things EXTRA en Facebook)!

ANDERE PLANNEN VOOR DEZE MIDDAG

Vertoning van enkele Dollarbaby-filmpjes

Loterij —zoals vanouds verkopen we tickets à 1 euro per stuk, waarmee je prijzen kunt winnen, o.a. beschikbaar gesteld door de uitgeverijen De Boekerij en Luitingh.

... EN MEER ...

**WE LATEN HET WETEN VIA EEN KINGS THINGS
EXTRA ZODRA JE TICKETS ONLINE KUNT
RESERVEREN**

Kings Things

Griezelig Gezellig

JUNI 2024

We waren in april in Wageningen op de (natte) boekenmarkt, en zijn ons alweer aan het voorbereiden op de volgende. Iedereen die *Duistere Zaken* en/of *Ogen van de Draak* heeft besteld, kan inmiddels verlekkerd naar de kast kijken met de nieuwe aanwinsten. Ben jij al begonnen in 'de nieuwste'?

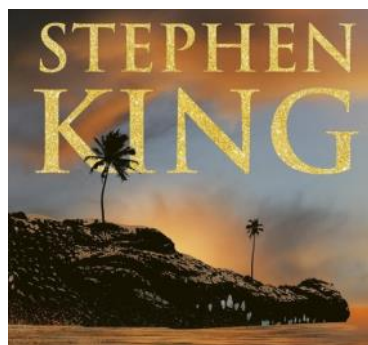
Vergeet **zaterdag 21 september** niet te reserveren in je agenda!! Want behalve dat de fanclub én Stephen King jarig zijn, gaat het er nu echt weer een keer van komen: **fanclubdag!** Reken er maar op dat we iets speciaals hebben! Tickets zullen waarschijnlijk komende maand via onze shop in de voorverkoop gaan.

Maar dan nu de nieuwe Kings Things van deze maand.

Behalve het laatste nieuws vind je deze keer ook nieuws over wat we precies gaan weggeven bij *Gwendy's Trilogie* in september. Als je dat boek al bij ons bestelde, ben jij al verzekerd van dat extraatje!

Verder vind je in deze Kings Things de laatste nieuwtjes en de boek- en filmrecensies maar ook weer eens een spannend verhaal van Leo Ludo van Damme. Ook is er extra aandacht voor het 50-jarig bestaan van *Carrie* (ja, er was nog meer te melden – zie ook de Kings Things van mei dit jaar) en een opmerkelijk verhaal over *The Stand (De Beproeving)*. Door Laurens en Peter zijn interessante artikelen vertaald over een Baby Reindeer en Stephen King met zijn verhaal *Vel over Been*. En Pitou neemt ons mee naar Joegoslavië.

Heel veel leesplezier,
Stephen King Fanclub Crew

Deze Kings Things is verzonden naar **2368 fans**

Er zijn **3087 fans** op

Hartelijk welkom allemaal!

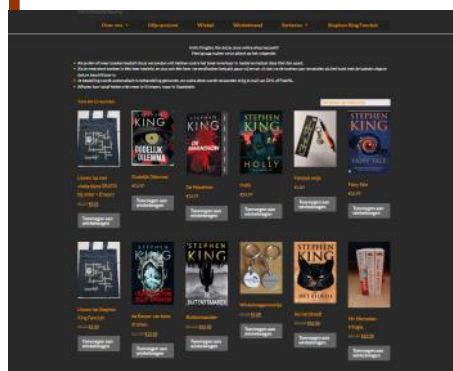
DONATIES

Ook in 2024 kunnen we jullie donaties weer goed gebruiken. Voor elk bedrag, groot of klein, zijn we dan ook erg dankbaar. We gebruiken het voor de verzendkosten van prijzen, kosten KvK, software en hosting van de website, maar ook voor de merchandise, de organisatie van een fanclubdag en andere mogelijkheden om kortingen voor fans te creëren.

Help ons en stort een bedrag naar keuze op rekening **NL80 ABNA 0105 1552 68** t.n.v. stichting Stephen King Fanclub.

Van sommige bedrijven krijgen wij een percentage als je er via de link heen surft en iets koopt. Iedereen die iets kocht bij een van onze sponsors, in onze eigen fanclubwinkel of via Stephen King Fansboekshop.nl: **hartelijk dank voor jullie ondersteuning!**

We hopen dat iedereen die een prijs mag ontvangen, de verzendkosten weer terug naar ons wil overmaken, want de fanclub kan alleen blijven doorgaan dankzij donaties.

De Fanclubshop
verkoopt ook merchandise zoals linnen tassen, winkelwagenmuntjes, pennen en we hebben ook de laatste nieuwe boeken te koop (zolang de voorraad strekt)!

Aangekondigde bijzondere edities ook verkrijgbaar in voorverkoop!

Deze mailinglist wordt mede mogelijk gemaakt door

PRIJSVRAAG

Oplossing vorige maand

Afgelopen maand moest je ons laten weten uit welke Stephen King-boeken deze openingszinnen kwamen:

1. Het is een oude stad... is de startzin van het boek *Holly*.
2. 'Sally.' Gemompel komt uit *de Beproeving*.
3. 'Magerder' kwam natuurlijk uit *de Vervloeking*.
4. Een half uur nadat Tim Jamiesons Delta-vlucht uit Tampa eigenlijk zou opstijgen... kun je vinden in *Het Instituut*, en
5. Ze zit in de hoek en probeert adem te halen... dat staat in *Rosie*.

Wist jij ze allemaal?

Patrick Vroonland uit Arnhem wilde graag het boek *Hellevanger* van Jack Lance winnen, dus dat komt binnenkort naar je toe! Gefeliciteerd!

Niet gewonnen? Hieronder staat weer een nieuwe prijsvraag!

Verdwaald...

Je bent verdwaald in een heus Stephen King-doolhof.

Begin in het aangegeven vakje, en volg de onderstaande aanwijzingen op.

2N, 3O, 1Z, 5N, 4W, 2Z,
3W, 3N, 8O, 3Z, 2W, 4Z,

3O, 6N, 3W, 2N, 1O, 6Z,
6W, 3N, 1O, 4Z, 2O

				BEGIN HIER					

- A. B. C. D.

Bij welke afbeelding eindig je als je de juiste route gevolgd hebt?

Stuur je oplossing voor 20 juni naar fanclub@stephenking.nl

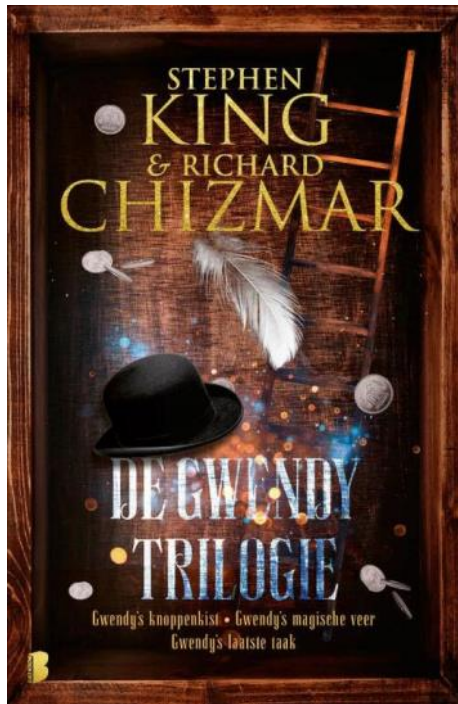
Vermeld in de omschrijving het woord PRIJSVRAAG, en vergeet je adresgegevens niet, zodat we je de prijs kunnen toesturen!

Geef ook aan welk van de boeken uit onderstaande rijtje je zou willen winnen. Kies uit:

1. *Wie het eerst liegt* van Ashley Elston (recensie-exemplaar)
2. *Jonathan / De Achterblijvers* van Inse Martin (recensie-exemplaar)
3. *Jack Daw* van Daniel Cole (recensie-exemplaar)

Gwendy's Trilogie

IETS EXTRA'S ALS JE BIJ ONS BESTELT!

Gwendy's Trilogie

Paperback
Uitgeverij Boekerij
ISBN 9789049204815
608 pagina's
Prijs: € 24,99

verschijningsdatum:
10 september 2024

Let op:
Dit boek kan samen met de rond diezelfde datum
te verschijnen speciale editie van *Vel over Been* worden
verzonden!

Pre-order NU
in onze
fanclubshop!

Wij zijn er bijzonder trots op dat als je jouw boek in onze fanclubshop vooruit bestelt, wij je een UNIEK extraatje cadeau mogen doen! Namelijk een inlay met prachtige Gwendy-art. En op die kaart vind je een échte handtekening (dus niet geprint!) van Richard Chizmar! De fanclub heeft de kaartjes zelf laten drukken en naar hem opgestuurd, dus de handtekening is helemaal origineel!

We laten je nu het kaartje nog niet zien (maar geloof me, het is mooi!).

De inlay zit alleen bij het boek als je dat bij de fanclub aanschaft. En zit er ook bij *als je het boek al bij ons besteld hebt!* (niet los verkrijgbaar). Je hoeft het boek dus niet opnieuw te bestellen om een inlay te bemachtigen. Maximaal 1 per adres!

Nog niet besteld? Doe het dan snel, want we hebben maar 150 kaartjes laten maken, en op is op! De voorraad van het nog uit te komen boek+inlay kun je zien in de shop: deze telt af bij elke bestelling.

Eindelijk komt er een vertaalde trilogie van Gwendy! Eerder kon je het eerste deel in deze serie al kopen/lezen, maar de andere delen werden niet meer uitgebracht. Nu komt Boekerij met de trilogie! De trilogie bestaat uit: *Gwendy's knoppenkist*, *Gwendy's magische veer* en *Gwendy's laatste taak*.

Een ongekend duo:

Stephen King & Richard Chizmar schrijven samen nagelbijtende spanning

In *Gwendy's knoppenkist* verandert het leven van de twaalfjarige Gwendy Peterson voor altijd wanneer ze van een vreemde man een mysterieuze houten kist krijgt. Die biedt verleidelijke lekkernijen en vintage munten, maar de man waarschuwt haar dat als ze op een van de prachtig gekleurde knoppen van de kist drukt, dood en verderf zullen volgen.

Jaren later, in *Gwendy's magische veer*, is Gwendy een succesvolle schrijfster geworden met een veelbelovende toekomst in de politiek. Maar wanneer de knoppenkist plotseling weer in haar leven verschijnt, moet ze beslissen of ze bereid is alles op het spel te zetten voor de verleiding die hij biedt.

En in het spannende slot, *Gwendy's laatste taak*, proberen kwade krachten de knoppenkist in hun bezit te krijgen. Het is aan senator Gwendy Peterson om hem koste wat kost voor hen verborgen te houden. Maar waar kan iemand zoiets destructiefs verbergen voor zulke machtige wezens?

Alle data
onder
voorbehoud
van de
uitgever

WORDT VERWACHT NEDERLAND

21 mei 2024

Duistere Zaken

De Boekerij
Paperback
ISBN 9789049201999
voor € 24,99

Op = Op
in onze fanclubshop!

21 mei 2024

Ogen van de Draak

Luitingh-Sijthoff
Limited Edition
9789021044644
voor € 24,99

Paperback met
flappen en bedrukt
boekblok.

Op = Op
in onze fanclubshop!

9 september 2024

Gwendy Trilogie

De Boekerij
Paperback
ISBN 9789049204815
608 pagina's
voor € 24,95

De trilogie bestaat uit: *Gwendy's knopenkist*, *Gwendy's magische veer* en *Gwendy's laatste taak*. Een ongekend

duo: Stephen King & Richard Chizmar schrijven samen nagelbijtende spanning.

Nu met een toffe extra als je het boek bij ons bestelt!

Meer info bij het
boek in de shop.

Bestel dit
nieuwe boek
alvast in onze
fanclubshop in de
voorverkoop!

September 2024

Vel over Been

Luitingh-Sijthoff
Limited Edition
ISBN 9789024549168
voor € 25,99

Paperback met
flappen en bedrukt
boekblok.

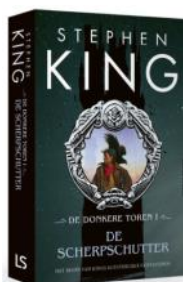
Bestel dit speciale
boek alvast in onze
fanclubshop in de
voorverkoop!

September 2024

De Scherpschutter

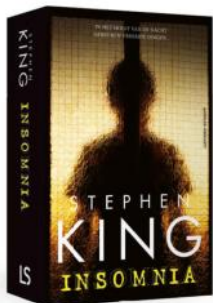
Luitingh-Sijthoff
Paperback
ISBN 9789021049151
voor € 22,99

September 2024

Insomnia

Luitingh-Sijthoff
Paperback
ISBN 9789021049144
voor € 23,99

Juni 2024

Het Instituut

Voordeel editie
De Boekerij
Paperback
ISBN 9789049203382
voor € 11,00

Mei 2024

Het meisje dat hield van Tom Gordon

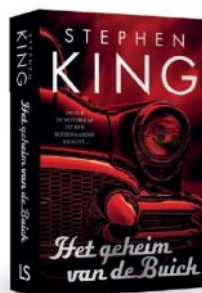
Luitingh-Sijthoff
Paperback
ISBN 9789021044651
voor € 22,99
reeds verschenen

Mei 2024

Het geheim van de Buick

Luitingh-Sijthoff Paperback
ISBN 9789021044668 voor € 22,99
reeds verschenen

Nieuwsflits

In Memoriam

December jongstleden overleed, veel te jong, een heel groot Stephen King Fan: Mike Kliphuis. Hij was verwoed verzamelaar, en bezocht vaak onze fanclubdagen en boekenkramen, op zoek naar wat nieuws. Zijn lieve vrouw Maria zocht contact met ons, en wij mochten veel overnemen uit zijn prachtige collectie. We gaan zorgen dat die bij de fans terecht komen via Marktplaats en Boekwinkeltjes.

Donkere Toren verfilming

Mike Flanagan is bezig met de verfilming van *De Donkere Toren*. Daarom hebben ze een filmpje gemaakt, waarin hij verder uitlegt wat hij van plan is te gaan doen. [Je vindt het hier.](#)

Er wordt gekeken naar de eerdere (niet geheel geslaagde) verfilmingen, zoals die uit 2017 maar ook de geannuleerde pilot op Amazon. Met natuurlijk de hoop dat Flanagan diezelfde fouten niet gaat maken. In de wandelingen gaat het gerucht dat hij trouw zal zijn aan de boeken en mogelijk zal aansluiten op de universums *The Shining* en *Doctor Sleep*.

Dit is wat je ziet in de video:

- 0:00 De donkere toren Mike Flanagan preview trailer
- 0:20 Waarom wordt de Donkere Toren-serie als onverfilmbaar beschouwd?
- 0:52 Waarom de Donkere Toren film mislukte
- 1:23 Waarom de Amazon The Dark Tower tv-serie mislukte
- 2:12 Waarom Mike Flanagan de Donkere Toren gaat verfilmen
- 3:15 Waar zal Mike Flanagan's The Dark Tower over gaan?
- 4:33 Sluit de tv-serie aan op andere Stephen King verhalen?
- 5:09 Wie spelen de hoofdrollen in Mike Flanagan's versie?
- 6:34 Is Mike Flanagan's The Dark Tower tv-serie in productie?
- 7:08 Wanneer komt deze The Dark Tower tv-serie uit?
- 7:36 Waar kan ik The Dark Tower tv-serie bekijken?

The life of Chuck

Deze nieuwe film - *The Life of Chuck*, óók al van Mike Flanagan - zou prachtig en hartverwarmend zijn... En géén horrorfilm. Het is wachten op de release datum: de film zou verder al klaar zijn. Het is een verhaal uit het boek *Als het Bloedt*.

David Dastmalchian, die al eerder in *The Boogeyman* te zien was, zei: "*Het is prachtig. Je denkt: 'Oh, Mike Flanagan en Stephen King, dat wordt gewoon het meest gruwelijke, angstaanjagende dat je ooit hebt gezien. Maar het is zo mooi weergegeven, oprecht, met drama, mooie optredens. Matthew Lillard heeft een moment in deze film dat mijn hart breekt. En Karen Gillan is een van de beste acteurs in Hollywood op dit moment. Kate Siegel, er zijn zoveel geweldige mensen! Ik ben er blij mee!*"

Tom Hiddleston speelt Chuck, Mark Hamil is Albie en samen met David Dastmalchian te vinden in een cast met o.a. Chiwetel Ejiofor, Jacob Tremblay, Mia Sara, en nog veel meer... [de lijst vind je hier.](#)

Pawnstars

Op [onze facebookpagina](#) vind je (27 april) een filmpje van een man die een Stephen King brief wil verkopen. Onze Ewald kwam dit tegen, en het is interessant om te zien!

Het verhaal van The Stand (De Beproeving)

Door: Peter Schneider (Doubleday Publishers)

Vertaling: Ewald Schattenberg

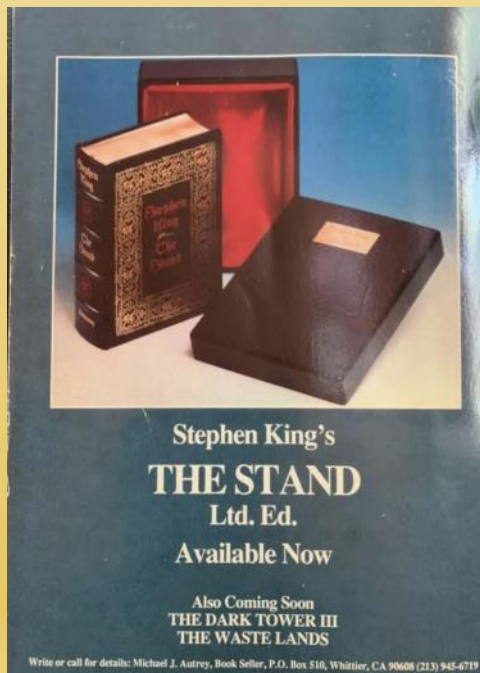
In mei 1990 publiceerde Doubleday Publishers de langverwachte, volledige, onverkorte editie van Stephen King's *The Stand*. De originele versie van *The Stand* was ruim tien jaar eerder gepubliceerd door Doubleday in 1978. Bill Thompson, de oorspronkelijke redacteur van Stephen King, was op dat moment al bij Doubleday vertrokken.

Destijds liet de nieuwe redacteur, Betty Prashker, aan Stephen King weten dat het manuscript gewoon "te lang" was. Dus verwijderde hij ongeveer vijfhonderd pagina's, hoewel hij er nooit een geheim van maakte dat hij er een hekel aan had deze pagina's te moeten schrappen.

In de tien jaar na de oorspronkelijke publicatie was Doubleday Publishers door Nelson Doubleday verkocht aan de Duitse uitgevergroep Bertelsmann. Doubleday werd vervolgens opgenomen in de eerdere Bertelsmann-overname Bantam Books. Het resultaat was de minder dan zoete naam Bantam/Doubleday/Dell.

Eind jaren tachtig stemde de nieuwe Doubleday ermee in om *The Stand* te publiceren, waarbij al het eerder uitgegeven materiaal opnieuw werd opgenomen in het enorme *The Stand: The Complete and Uncut Edition*. Destijds was ik (Peter Schneider) marketingdirecteur bij Doubleday.

Ik had al gewerkt met Stephen King als publicist voor de publicatie van *Pet Sematary* in 1983 en dus werd ik aangesteld als redacteur van het nieuwe boek. Aangezien er geen echt redactioneel werk nodig was voor het inmiddels al gereconstrueerde manuscript, was het nu mijn mandaat om de verschillende publicatiefuncties te coördineren.

Tijdens een van de eerste bijeenkomsten over het boek heb ik het idee van publiceren in een beperkte oplage ter sprake gebracht. (Ik was in 1982 zelf begonnen met het verzamelen van limited editions toen ik de Donald Grant limited edition van *The Dark Tower: The Gunslinger* tegenkwam.). Het grootste deel van het management van Doubleday was niet bekend met het concept van limited editions, maar de hoofden van de productie- en ontwerpafdeling wilden graag hun tanden zetten in een project als dit. We kregen groen licht om de limited aan de publicatie-plannen toe te voegen.

Nu, snel vooruit naar april 1990. Tweeënvijftig exemplaren van de gelimiteerde edities werden afgeleverd bij het Doubleday-kantoor op 666 Fifth Avenue in New York City. Deze exemplaren waren bestemd om de ultragelimiteerde geletterde edities te worden, voor verspreiding onder de verkoopvertegenwoordigers van Doubleday en het interne personeel.

De meeste mensen die *The Stand* limited hebben gezien, weten hoe groot een kist nodig was om het boek te herbergen. We besloten deze kisten op te slaan in het lege kantoor naast het mijne, zodat we de deur op slot konden doen en eventuele "krimp" (d.w.z. diefstal) konden voorkomen.

Weken eerder hadden we een productie-exemplaar

van de limited gezien, het was werkelijk adembenemend. Het koperen naamplaatje op de voorkant van de donkere houten kist glansde in al zijn gepolijste glorie. Wij wilden nu graag het echte werk zien. Ik pakte een van de dozen en opende hem.

Toen ik echter de noppenfolie opzij trok, zag ik tot mijn grote ontsteltenis dat de koperen plaat verkleurd was; sterker nog, hij leek bezoedeld. Ik opende nog minstens tien dozen maar kreeg bij elk exemplaar hetzelfde trieste beeld te zien. Ik rende naar het kantoor van onze productiedirecteur, Rusty Hannon. Hoewel ze aan de telefoon was, marcheerde ik naar binnen en legde de doos op haar bureau. Ze keek even en hing toen heel snel op. Na alles wat we hadden meegemaakt om het voltooide boekstadium te bereiken, was ik op zijn zachtst gezegd een beetje in rep en roer.

Rusty kalmeerde me en belde toen de leverancier die de buitenste houten kist en de naamplaten had gemaakt.

Het verhaal van The Stand (De Beproeving)

Dit was natuurlijk allemaal in de pre e-mail tijd, dus vroeg hij haar een voorbeeld per FedEx te sturen zodat hij precies kon zien waar we het over hadden.

De volgende dag belde Rusty me om uit te leggen dat het probleem werd veroorzaakt door het feit dat de boeken per vliegtuig waren verzonden in een drukloos vrachtruim. De temperatuurverschillen tijdens de vlucht zorgden ervoor dat er vocht onder de beschermende plastic coating sijpelde en het verkleuringsproces op gang kwam.

Aangezien alle boeken bestemd waren om per vliegtuig naar onze klanten te worden verzonden, vormde dit een reëel probleem. Rusty schakelde vervolgens onze topontwerper Marysarah Quinn in en vroeg of zij een ontwerp voor een nieuwe naamplaat zou kunnen bedenken. In dertig minuten maakte Marysarah schetsen van een nieuwe versie. Het was nog steeds van koper, maar het oppervlak was bedekt met een zwarte lak. In dit oppervlak zijn de letters gegraveerd, zodat deze in reliëf afsteken tegen de achtergrond. Ze legde uit dat de zwarte lak het onderliggende koper zou beschermen en dat de nieuwe naamplaat niet aan dezelfde aantasting zou worden blootgesteld.

Een aangetast naamplaatje (John. Sweet)

Rusty en ik keurden het nieuwe plaatontwerp goed, waarna Rusty de schetsen naar de leverancier faxte. Dit hele proces duurde minder dan een uur en de leverancier had binnen vier dagen de nieuwe naamplaten op de boxen gemonteerd. Voor de boeken die waren opgeslagen in het lege kantoor, stuurde de leverancier twee vertegenwoordigers die een dag bezig waren met het doorzoeken van de dozen, waarbij ze met behulp van een warmtepistool voorzichtig de originele, aangetaste platen losmaakten en vervolgens de nieuwe platen vastmaakten.

Toen de vertegenwoordigers van de leverancier uiteindelijk weggingen, kwam een van hen langs mijn kantoor. Hij haalde een bundeltje met elastiekjes uit zijn koffer en legde het op mijn bureau. "Ik dacht dat je deze misschien wel als souvenir wilde hebben" zei hij. Het waren de extra originele koperen naamplaatjes, die erbij zaten in geval van schade. Ik lachte alleen maar, bedankte hem voor zijn harde werk en gooide toen het bundeltje in mijn bureaulade.

Foto: David Bogue

Nieuwe info: Feit is dat ik al wel twee exemplaren van deze geletterde editie had uitgedeeld aan de verkopers die intern werkten. Gezien de haast waarmee deze hele situatie werd afgehandeld, was ik vergeten terug te gaan naar die verkopers en te vragen om hun Limited Editions terug te sturen voor nieuwe naamplaten. Wel zorgde ik ervoor dat elk van deze twee verkopers ook een exemplaar van het nieuwe plaatje met zwart emaille kreeg. Daarom zijn er nu nog slechts twee geletterde edities van dit boek in omloop, waarbij de originele koperen plaat nog op de voorkant van de doos is aangebracht.

Nog een belangrijk punt dat vermeld moet worden: de geletterde edities van *The Stand: Complete en Uncut limited edition* werden NOOIT verkocht aan het publiek of aan boekwinkels. Ze werden enkel en alleen uitgedeeld aan de leidinggevenden van Doubleday, aan het verkooppersoneel van Doubleday en een klein aantal ging naar Stephen King toe.

Het verhaal van The Stand (De Beproeving)

Een originele geletterde editie

Lange tijd zijn de twee geletterde edities met de originele koperen naamplaten buiten beeld gebleven. Maar zoals het altijd gaat met boeken en ook met Advanced Readers Copies (softcover boeken, bestemd als proefdruk, om te redigeren) die nadrukkelijk niet bedoeld zijn voor de verkoop, kwam uiteindelijk in april 2023 in ieder geval één van de twee *The Stand: Complete en Uncut limited editions* op de markt.

Kristopher Webster (bekend als beheerder van Facebook-groep Stephen King Rare Editions) werd spontaan benaderd door een ex-werknemer van Doubleday met de vraag of deze hem kon helpen met de verkoop van een boek.

En wat voor een boek ...

Het ging om een geletterde editie van *The Stand* met de originele koperen naamplaat er nog op. Jawel, één van de twee boeken was nu boven water. Zoals je op bijgaande foto kunt zien, ziet het boek er fantastisch uit.

Dit is het boek met de letters EE. Naast de 48 met de hand geletterde edities waren er ook nog meerdere reserve-exemplaren die niet van letters voorzien waren.

De onderstaande zwarte houten kist, ook wel een traycase genoemd, staat in de wandelgangen bekend als de coffin (de doodskist).

De met de hand genummerde editie van dit boek ziet er verder hetzelfde uit als de geletterde editie en is voor veel verzamelaars de Holy Grail. Je praat dan nog steeds over een waarde van rond de € 3.500,00. Deze editie is nog met enige regelmaat te koop.

De geletterde editie is zelfs zo'n € 10.000,00 waard als die al te koop wordt aangeboden.

Het boek zelf is zeer fors met zijn 1.237 pagina's en 24 cm bij 19 cm en 8,25 cm dik. Net als de geletterde editie is deze versie met een lederen kaft uitgevoerd en voorzien van een zwarte traycase, maar dan wel met de zwarte emaille naamplaat erop. Voor deze editie hoefde gelukkig geen herstelwerk gedaan te worden omdat hier al direct de zwarte naamplaten op waren bevestigd.

Met dank aan Christopher Webster, Jonathan Sweet en David Bogue voor het gebruik van de foto's. (Voor zover niet benoemd zijn de foto's verstrekt door Christopher Webster.)

Foto: David Bogue

Nieuwsflits

Gerucht...

Salem's Lot remake zou vertraagd zijn door bemoeizucht van Warner Bros!

Het YouTube-kanaal *The Kingdom Movie Channel* plaatste een update waarin de presentator een e-mail bespreekt van een vermeende insider die dicht bij de situatie staat en onthult wat er achter de schermen is gebeurd vanaf 2022.

De vertragingen die teruggaan tot die tijd komen neer op de film die *bijzonder onevenwichtig* is, volgens deze persoon bij Warner Bros. En dat zou de eigenaar en beheerder van de streamingdienst (Max) zijn, waar *Salem's Lot* waarschijnlijk terecht komt.

Er wordt gezegd dat regisseur Gary Dauberman - bekend van *The Conjuring*-films en de recente *Swamp Thing*-serie - een specifieke visie had voor de film "die trouw was aan het boek." Producer James Wan daarentegen zag het project als een remake van de miniserie uit 1979 geregisseerd door Tobe Hooper. Maar Warner Bros., mogelijk bezorgd dat ze nu een film van drie uur zouden hebben en daarmee de fouten van *Doctor Sleep* zouden herhalen, wilde een slankere, snellere film met een hoger tempo.

De presentator van *Kingdom Channel* zegt via zijn bron, dat al deze factoren samenvielen met een dramatisch impact op het eindproduct, aangezien alle verschillende standpunten merkbaar waren bij testvertoningen. De eerste tien minuten zijn bijvoorbeeld als een *Conjuring*-film, terwijl het laatste deel meer "actiefol" is met als hoogtepunt een zwerm vampiers die een drive-in bioscoop aanvalt. Dit wijkt ook af van

hoe de meer beheerste miniserie van Hooper eindigde.

Er zijn echter scènes rechtstreeks uit die '79-versie, zoals wanneer de vampiers buiten de ramen sluipen. Het probleem is, voegt *Kingdom Channel* toe, dat ze last-minute lijken te zijn ingevoegd omdat ze botsen met de manier waarop Dauberman de rest van de film aanpakte. Volgens de e-mail leek de nieuwe *Salem's Lot* aanvankelijk alsof drie verschillende films van verschillende genres bij elkaar waren gegooid. Maar feedback van meerdere testvertoningen zou Warner Bros. hebben geholpen om het te bewerken tot de beste versie van zichzelf, blijkbaar.

Vandaar ook dat Stephen King, die de bewerking prees als een goede horrorfilm met een solide afloop, Warner verweet dat ze het zo lang op de plank lieten liggen. Zijn opmerkingen en het inactieve optreden van de studio geven geloofwaardigheid aan al deze nieuwe informatie.

Naar verluidt wist WB zo weinig wat ze met de film moesten doen dat ze een streamingrelease in mei hebben laten liggen. Ze hebben echter wel besloten om het uit te brengen, en de grafische elementen om het op de startpagina van de dienst te promoten zouden klaar zijn. Maar... een releasedatum is nog niet definitief... Een trailer zou rond augustus kunnen verschijnen, net op tijd voor het Halloween-seizoen... wie weet...

Wageningse boekenmarkt

We stonden dit keer, half april, weer eens in Wageningen. Helaas zat het weer niet mee, want ondanks de voorspellingen van buienradar kregen we de ene bui na de andere, afgewisseld met zon en kou. Mede daardoor was er geen hoge opkomst, maar ook de organisatie is veranderd (en

niet ten goede) en de markt is kleiner en veel verspreider opgesteld. We stonden ook niet echt op een fijne plek in de route, maar hadden wel een gratis halve kraam erbij omdat onze buurman niet was komen opdagen. Maar we waren het wel met elkaar eens dat deze boekenmarkt voor ons geen vervolg meer gaat krijgen...

Inmiddels zijn we weer opgewarmd, en kijken uit naar de volgende boekenmarkt. Die is in Dordrecht, op 7 juli a.s. en we hebben de zon alvast weer besteld: hopelijk wordt die nu wel geleverd.

Foto

We kwamen online deze foto tegen van King en Molly. Wat een schatjes he?

Stephen King over "Carrie" op 50-jarige leeftijd

"Tabby plukte het letterlijk uit de prullenbak en veegde de sigarettenas eraf. Ze las het in bed en zei: 'Dit is goed, je moet hiermee doorgaan.'"

Door Mark Shanahan / Globe Staff
Gepubliceerd 4 april 2024

Naar [Boston Globe](#)

Vertaling door Peter R. van Veen

Het is nu moeilijk voor te stellen, maar er was een tijd dat de naam Stephen King niets betekende. Hij was onbekend, gewoon een ruige kerel uit Maine met een macabere fantasie en een typemachine die verhalen verzong met fantasievolle titels als *'I Was a Teenage Grave Robber'*.

Maar 50 jaar geleden, op 5 april, veranderde dat allemaal met de publicatie van *'Carrie'*, een verwrongen Assepoester-verhaal over een verlegen tiener met een vlekkerig gezicht die wordt gekweld door haar fanatieke moeder en wrede klasgenoten totdat - nou ja, laten we zeggen dat ze ze laat stoppen. *Carrie* was King's eerste gepubliceerde roman - hij was toen pas 26 - en het werd een enorme bestseller, de eerste van vele in een opmerkelijke carrière van meer dan 60 boeken met een verkoop van meer dan 350 miljoen exemplaren. (King's nieuwste verhalenbundel, *You Like It Darker*, komt uit op 21 mei.) Dus hoe is *Carrie* ontstaan? Dat deed het bijna niet. Ter gelegenheid van de 50e verjaardag van de aangrijpende aankomst van Carrie White op onze collectieve nachtkastjes, syllabussen, bibliotheekplanken en filmschermen, vroegen we King en anderen, waaronder prominente horrorschrijvers, lezers en oude vrienden van de auteur, waarom *Carrie* ons na al die jaren nog steeds boeit - en doodsbang maakt.

Stephen King over zijn schrijfroutine

Ik probeerde een uur per nacht te schrijven als ik kon. En het was belangrijk voor mij omdat, weet je, in die tijd waren we, weet je, de bodem aan het schrapen. We hadden twee kinderen. We waren jong, en ik had een Texaco-creditcard, en mijn vrouw verknipte hem, en ze zei: "We kunnen de rente op deze dingen niet betalen." Dus dat ging de prullenbak in. Ze zei: "Betaal alles contant."

Stephen King: Voordat ik naar de universiteit ging, kocht ik veel paperbacks van 35 cent bij Roberts [Pharmacy] in Lisbon Falls - veel Robert Bloch, Clark Ashton Smith, Fritz Leiber. Ik las ook elke EC-horrorstrip die ik te pakken kon krijgen. Er waren stapels van, omslag afgescheurd, in een rommelwinkel tegenover [McCarthy's] Red & White Market.

Jim Smith, kamergenoot op de Universiteit van Maine: Ik had een grote, kolossale man gezien met lang zwart haar - zwart als een klarinet - en een zwarte baard. Hij kwam op de redactie van de studentenkrant, stak een Pall Mall in brand en als die op was, rookte hij er nog een. Hij was een schoorsteen.

Jim Bishop, gepensioneerd UMaine Engels instructeur: Ik gaf Steve een C+ op het eerste eerstejaars compositie-opstel dat hij inleverde. Hij besloot dat hij daarna zijn werk beter kon verbeteren, denk ik. Philip "Flip" Thompson, vriend van de UMaine: Steve had een typemachine in zijn kamer en hij zou er de hele tijd op zitten te rammen. Hij schreef korte verhalen die hij verkocht aan mannentijdschriften.

Smith: Ik heb Stephen King nooit, op geen enkel moment, gezien terwijl hij geen boek aan het lezen was. Hij had altijd een boek. Hij las veel van wat ik gespierde fictie zou noemen, dingen gedrenkt in testosteron en veel klassieke noir.

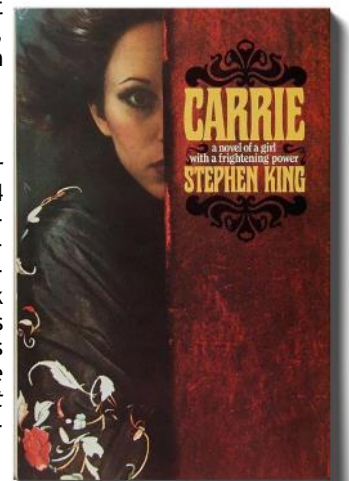
Bishop: Ik weet niet zeker hoe hard Steve werkte in een aantal van zijn lessen, maar hij werkte erg hard aan zijn eigen dingen.

King en zijn broer werden opgevoed door hun moeder in de stad Durham in het midden van Maine. Als tiener lifte hij in het weekend naar het Ritz Theatre in Lewiston om films als 'Lady in a Cage', 'The Haunting' en 'The Wild Angels' te zien. King studeerde in 1970 af aan UMaine en trouwde een jaar later met schrijfster Tabitha Spruce, met wie hij op de universiteit begon te daten. Hij werkte een tijdje bij de New Franklin Laundry in Bangor, waar hij \$ 1,60 per uur verdiende met het wassen van vuile tafelkleden en bebloed ziekenhuislinnengoed. Hij schreef de hele tijd en verkocht verhalen voor maar liefst \$ 200 aan tijdschriften als 'Dude', 'Cavalier' en 'Swank'. In 1971 kreeg King een baan als leraar Engels aan de Hampden Academy. Tabitha werkte in de tweede ploeg bij Dunkin' Donuts.

King: We zaten volledig aan de grond. We waren jong en hadden twee kinderen. Ik had een Texaco-creditcard en mijn vrouw knipte die in stukken. Ze zei: "We kunnen de rente op die dingen niet betalen. Betaal alles contant." Het was niet echt de beste situatie ter wereld.

Tabitha King, uit het voorwoord in een 1991-editie van *Carrie*: We woonden in een trailer in Hermon. Steve schreef in een kamer ter grootte van een kast die de wasruimte moest zijn. We hadden geen wasmachine of droger. De kamer was net groot genoeg voor een bureau, een stoel, een prullenbak en een schrijver.

De stofomslag van de hardcover -editie van *Carrie* uit 1974 werd ontworpen door Alexander Gotfryd, lange tijd art director van de Doubleday Publishing Co. (Hij ontwierp ook de omslag van Peter Benchley's boek *Jaws*.) Volgens King was de vrouw op de foto destijds de vriendin van Gotfryd. (Met dank aan de *Green Hand Bookshop*)

Stephen King over "Carrie" op 50-jarige leeftijd

De originele paperbackeditie uit 1975 van Stephen King's *Carrie* had noch de titel van het boek, noch de naam van de auteur op de voorkant, alleen een illustratie van een jonge vrouw door kunstenaar James Barkley.

Signet art director James Plumeri geloofde dat, als de omslag provocerend genoeg was, klanten die in een boekwinkel rondsnuffelden, *Carrie* zouden oppikken.

(Signet Books; Met dank aan de Groene Hand Boekwinkel)

Bisshop: Steve werd niet in een landhuis geboren. Ze leefden van hand tot mond.

Tabitha: We hadden afschuwelijke ruzies over de vijf dollar die hij elke week uitgaf voor een slof sigaretten en zijn achterstallige boetes bij de bibliotheek.

Douglas Winter, auteur van de biografie "Stephen King: The Art of Darkness": Ik herinner me dat Tabby me vertelde dat ze niet in het ziekenhuis kon blijven na de geboorte van hun zoon Joe omdat ze het geld niet hadden.

King: Het gewenste scenario was heel eenvoudig: ik wilde mezelf onderhouden als schrijver. Ik wilde stoppen met lesgeven. Het was alsof je startkabels aan je hersenen had - het put je uit. Ik hield niet van alle shit die ermee gepaard ging. Er was een dresscode. Je hoefde geen stropdas te dragen, maar wel een jasje. En je moest buigen voor het afdelingshoofd en collegiaal zijn. Het was niet mijn wereldje.

Smith, King's kamergenoot op de universiteit: Steve gaf me altijd een paar dingen om te lezen. Ik kon er niets aan toevoegen. Ik keek er niet kritisch naar, ik verslond het gewoon. Als ik de kans kreeg om iets te lezen, vooral iets van lengte, was het alsof ik aan het avondeten zat in plaats van aan het ontbijt.

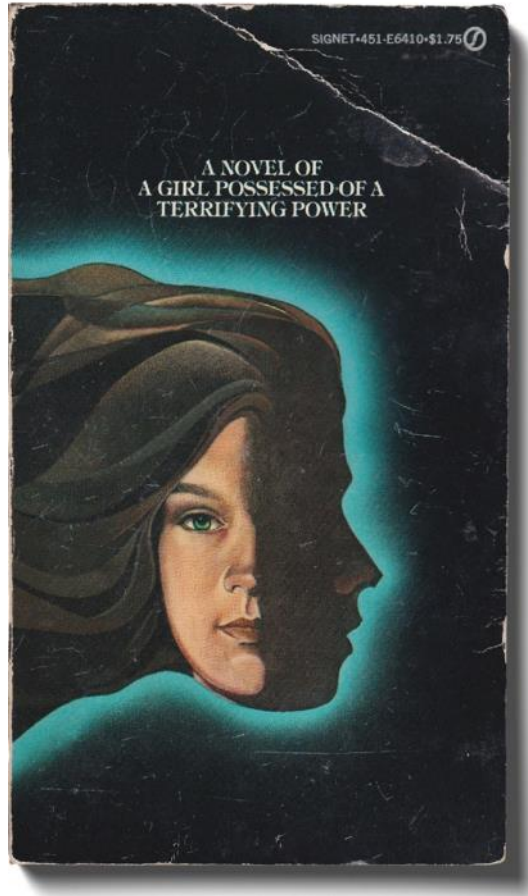
Hamerend op een Olivetti-typemachine die aan Tabitha toebehoorde, schreef King elke avond minstens een uur. Hij had een verhaal in het tijdschrift Life gelezen over telekinese en dacht dat hij misschien een verhaal kon maken over een tienermeisje dat dingen liet gebeuren met haar geest. Hij stelde zich een openingsscène voor waarin het meisje na de gymles onder de douche ongesteld wordt en door haar klasgenoten wordt bespot en bekogeld met tampons. Maar hij wist niet zeker of hij het kon.

King: Het was intimiderend om vanuit het vrouwelijke perspectief te schrijven. Ik wist hoe ze praatten en hoe ze liepen. Ik wist niet hoe ze dachten. Ik denk niet dat een man dat ooit echt doet. Een jonge man die vrouwelijke personages probeerde te schrijven, was toen een beetje anders.

Neil McRobert, presentator van de podcast "Talking Scared": Hij vraagt zich af: "Kan ik dit verhaal over een jong meisje schrijven?" en "Heb ik tijd om te stoppen met het schrijven van deze verhalen die de rekeningen betalen om een roman te schrijven die ik misschien niet kan verkopen?"

Christopher Golden, horrorromanschrijver, coauteur van "The Stephen King Universe: The Guide to the Worlds of the King of Horror": Hij gaf op - ofwel omdat hij dacht dat het niet goed genoeg was of omdat hij dacht dat hij meer had opgepakt dan hij aankon.

King: Ik heb het weggegooid. Het was te moeilijk. En het zou te lang worden om een kort verhaal te zijn. Het waren al 3.000 woorden - ik schreef toen enkele spaties, van marge tot marge, omdat papier duur was.

McRobert: Er zijn twee grote oorsprongsverhalen in horrorliteratuur. Er is 'Frankenstein', dat Mary Shelley schreef terwijl ze het hele jaar door binnenshuis opgesloten zat zonder zomerpauze, en er is 'Carrie'.

Het Life Magazine artikel

Het artikel ging over poltergeist activiteit, en maakte duidelijk dat er een problematisch tienermeisje was met een gezin. En wanneer zij afwezig was, gebeurde er niets. Maar wanneer zij er was, vielen objecten van tafels en braken ze.

King: Tabby pakte het letterlijk uit de prullenbak en veegde de sigarettenas eraf. Ze las het in bed en zei: "Dit is goed, je moet doorgaan." Ik zei: "Ik weet niet zoveel over meisjes." Ze zei: "Ik zal je helpen." En toen - ze kon heel scherp zijn - zei ze: "Gebruik je [grove uitdrukking] verbeelding!"

Golden: Er zijn nog steeds trollen die zeggen: 'Oh, Tabitha moet dat geschreven hebben.' De geloofwaardigheid is zo groot dat mensen denken dat, omdat je een kerel bent, je het onmogelijk geschreven kunt hebben.

Smith: Hij schreef het alsof hij in een vorig leven misschien een vrouw was geweest.

King: Het was opwindend om de jurk aan te trekken. Ik deed mijn best.

Golden: King heeft geschreven over parallelle universums, en als er zoiets bestaat, dan is er een universum waarin Tabitha *Carrie* niet uit de prullenbak haalt. Wat gebeurt er dan?

Tananarive Due, horrorromanschrijver en academicus: Het verhaal over *Carrie* dat in de prullenbak ligt, is bijna net zo eng als het boek zelf. Wat scheelde het dat we het nooit gekend hadden?

Stephen King over "Carrie" op 50-jarige leeftijd

King, die destijds 25 was, had al drie romans geschreven - allemaal afgewezen door uitgevers. (Jaren later zouden Rage, The Long Walk, en The Running Man worden gepubliceerd.) Desondanks voltooide hij Carrie en stuurde het naar Bill Thompson, een bemoedigende redacteur bij Doubleday.

Smith: Steve had zoiets van: "Wanneer gaat het in godsnaam gebeuren?"

Winter, biografe: King was er vrijwel van overtuigd dat Doubleday het zou afwijzen. Hij was enigszins in crisismodus en voelde veel druk. Het leek heel erg op de begindagen van NASA - je leert door te falen, je leert door afwijzing.

Grady Hendrix, horror schrijver, auteur van "Paperbacks from Hell": In 1974 realiseerden redacteurs zich dat er een markt was voor horror. King was de juiste persoon op het juiste moment.

King: Tijdens mijn tussenuur op Hampden Academy kreeg ik een bericht: "Stephen King, kom alsjeblieft naar het kantoor. Je vrouw is aan de telefoon." Ik dacht dat één van de kinderen een vreselijk ongeluk had gehad of dat ze het boek gingen publiceren.

Telegram van Bill Thompson: "Carrie officieel een Doubleday-boek. Is een voorschot van \$ 2.500 oké? Bel voor glorieuze details. De toekomst ligt voor ons. Liefs, Bill."

King: Doubleday was destijds een boekenfabriek. Ze publiceerden tonnen boeken. Het grote nieuws was Peter Benchley's *Jaws*, dat hetzelfde jaar werd gepubliceerd. *Carrie* was geen groot nieuws.

Winter: \$2,500 laat zien dat ze niet veel vertrouwen hadden in het boek.

Bisschop, UMaine-instructeur: Ik kreeg een telefoontje van Steve. Hij had ontdekt dat *Carrie* was geaccepteerd voor publicatie en hij nodigde een aantal van ons uit voor een feestje. Ik denk dat er een vat bier was.

Vóór 'Carrie' waren er maar een paar hoog aangeschreven horrorromans: 'Rosemary's Baby', 'The Other' en 'The Exorcist'. Maar King's boek over een groep middelbare scholieren was meer herkenbaar. Iedereen kende een onhandig, impopulair kind zoals Carrie White en hoe ze soms worden mishandeld door harteloze klasgenoten. King deed dat zeker. Carrie White is een samenstelling van twee meisjes met wie hij op school had gezeten.

King: Eentje droeg elke dag dezelfde kleren - elke dag. Toen, met Kerstmis, kreeg ze nieuwe kleren - een mooie rok en trui - en de gemeenheid ging niet weg, het verdubbelde. Het werd nog erger. Je kon haar gewoon zien vervagen

en verschrompelen. Het was verschrikkelijk. Ik heb er nooit aan meegedaan, maar ik was nooit iemand die heldhaftig voor haar opkwam en zei: "Daar moet je mee stoppen!"

Golden: De afstand in dagen tussen het moment dat King in de klas zat met de mensen die de inspiratie waren voor deze personages en het moment dat hij begon met het schrijven van *Carrie* is niet groot.

Tabitha: Steve en ik zaten toen veel dichterbij de middelbare school. We hadden het nog niet van onze schoenen geschraapt.

Nancy Allen, actrice, speelt Carrie's aartsvijand, Chris Hargensen, in de verfilming uit 1976. Ik ging naar een katholieke meisjesschool en er was een *Carrie*-personage. Ze stond op een dag op om naar de lunchroom te gaan en er zat een grote rode vlek op de achterkant van haar rok. We dachten allemaal: "Oh mijn God!" Kinderen op school kunnen zo gemeen zijn.

Hendrix: King is ook een "zieke" schrijver. En dat blijkt in *Carrie*. Het was in die tijd uniek voor iemand om een realistische roman over tieners te schrijven en te praten over acne en snot en menstruatie.

McRobert, podcast host: Er is een verrassend gebrek aan discours rond het feit dat dit boek uit de vroege jaren '70 menstruatie tot een centraal punt maakt. Zelfs nu in horror - en ik lees alle horror - zie je nooit menstruatiebloed.

King: Een jonge man die deze vrouwelijke personages schrijft. Ik denk dat het één van de redenen is waarom het is gepubliceerd. Veel vrouwen hebben het gelezen. Het is net als wat Samuel Johnson zei: "Een vrouw die predikt is als een hond die op zijn achterpoten loopt. Het is niet goed gedaan; Je bent verbaasd dat het überhaupt gedaan is."

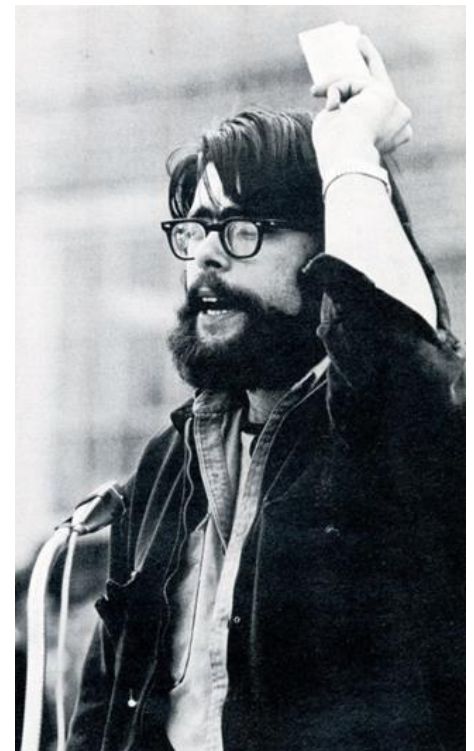
Sadie Hartmann, ook bekend als 'Mother Horror', auteur van '101 horrorboeken om te lezen voordat je wordt vermoord': ik was 15 - slungelig en een nerd - toen ik *Carrie* las, en ik was verrast dat een man in staat was om in het hoofd van een tienermeisje te kruipen - haar ervaring om dit buitenbeentje te zijn, om niet te weten wat ze met haar lichaam moest doen. *Carrie* is zo geïsoleerd en King was in staat om dat vast te leggen.

Michelle Souliere, eigenaar van de Green Hand Bookshop in Portland, Maine: Vrouw zijn is horror - een constante lichamelijke horror - en het wordt allemaal beschreven in *Carrie*.

King: Ik denk niet dat je weet waar je over schrijft totdat je het daadwerkelijk doet. Je zegt tegen jezelf: "Waar gaat dit over?" Ik dacht dat *Carrie* tot op zekere

hoogte ging over de empowerment van een meisje dat voor zichzelf opkwam. Ik was geïnteresseerd in het idee dat *Carrie* het huis zou afbreken. Ik wist gewoon niet wat het huis was toen ik begon met het schrijven van het boek.

Due, romanschrijver: Veel vrouwen voelen zich gezien door *'Carrie'*. Maar voor mij ging het niet zozeer om gender. Ik voelde me een buitenstaander vanwege mijn ras. Ik ben nooit persoonlijk gepest zoals *Carrie* heeft meegemaakt, maar er was een onderstroom van je onveilig en onwelkom voelen. ... De gebeurtenissen op het schoolbal, hoewel tragisch en angstaanjagend, zijn voor mij het meest bevredigende deel van de roman omdat *Carrie* in haar volle kracht is, en dat ene korte, stralende moment vat samen hoe wraakhorrors moeten aanvoelen.

Stephen King, then a student at the University of Maine, speaks at a student assembly in 1969.

(Credit: Roger H. Fogler Library Special Collections Department/University of Maine.)

Stephen King over "Carrie" op 50-jarige leeftijd

Hartford Courant, 19 mei 1974: "De zogenaamde jeugdcultuur is te ver gegaan als iemand die goed kan schrijven zo'n sentimenteel en macaber boek schrijft. ... Iedereen die van horror en pure vuiligheid houdt, komt aan zijn trekken."

San Francisco Chronicle, 7 juli 1974: "Een waarlijk scherpzinnige studie van gedachteloze menselijke wreedheid en het daaruit voortvloeiende lijden."

Fort Worth Star-Telegram, 5 mei 1974: "Lees het niet 's avonds laat als je alleen thuis bent. De laatste 50 pagina's zijn genoeg om John Wayne met een nachtlampje te laten slapen."

Novel of the Occult

CARRIE. By Stephen King. Doubleday, 199 pp.; \$5.95.

Reviewed by Mary Scheffl

THIS drama of the occult goes far beyond the usual limitations of the genre to become a truly perceptive study of thoughtless human cruelty and resultant suffering. The real horror of the story is not in the unleashing of a "Power" which destroys an entire town, but in the all too human events which lead an adolescent girl to the point of wishing for its destruction.

Raised by a maniacally religious mother, Carrie has been all her life the scapegoat and joke butt of her peers. When she menstruates for the first time at age 16 in the school shower room, an emotionally brutal and humiliating scene

takes place with the other girls yelling and laughing, while Carrie, completely ignorant, believes she is bleeding to death. At home her mother beats her and forces her to pray for her sin. In this situation of extreme emotional distress, Carrie's long-buried "telekinetic" ability to move objects by an exercise of will alone, develops. At the "miserable bested point of rebellion" she practices to gain strength.

Sue Snell, a "popular" girl, regrets her part in the torment of Carrie. As a means of atonement she forces her boyfriend to ask Carrie to the Prom, but here the final humiliation is prepared, as two selfish, irresponsible adolescents arrange buckets of pig blood to drop on her. Carrie goes over the edge, as all the images of her life merge and

she becomes God (my will be done), or the Avenging Angel or Devil (in no longer matters), and send them, and the whole town, to the Abyss.

The crisis culminates at home with mother and daughter attempting to kill each other. The holocaust of Prom Night is the fulfillment not only of the emotional crisis associated with her period, but the culmination of all the cruelty practiced on Carrie since birth.

Sue Snell survives, but the price of survival is knowledge: "Can this be the end of our heroine, Miss Sweet, Little Sixteen? No worries about the country club and Kleen Korers now." Sharing the "awful totality of perfect knowledge" with Carrie, she has a vision of life's loneliness, cruelty, and suffering, and the meaninglessness of death.

THE NOVEL SCENE

Carrie Dangerous Girl to Rile

CARRIE, by Stephen King; Doubleday & Co., New York, \$5.95.

Plump and plain, a bland dumping of a girl who is the butt of all her classmates' jokes, Carrie White has a very special power: telekinesis, the ability to make objects move at will merely by flexing her mind. Although she rarely uses her power, she can make a sewing machine sway in the air or push a parked car down the block just by putting her mind to it.

Brought up by a demented mother in the grip of raving religious mania, Carrie has been tormented at home and at school ever since she can remember. Always late, always laughed at, dressed in outlandish clothes, she desperately wants to fit in, but

perately wants to fit in, but when she attempts to do so she invariably takes another pratfall, the unwilling class

clown ridiculed by her peers. After a particularly grotesque experience the other girls subject her to in the school shower room, Carrie has her opportunity to bloom. Sue, the most popular girl in school, feels sorry for her and insists that her steady beau ask Carrie to the Senior Prom in her stead. Tommy is a golden young Adonis, class favorite, football star, every high school girl's dream, and when he asks her to be his date for the dance, Carrie can hardly believe it.

Carrie goes to the prom. A final prank is pulled on her, a particularly vicious one, and Prom Night goes down in history as one of the blackest events of the century. Finally

fed up with her tormentors, Carrie decides to strike back—and she calls upon all her powers to do so.

Although set in the indefinite future—somewhere in the late 1960s—the book has a definite flavor of the '50s: sock hops, hoods, souped up cars, malt shops and such. A Cinderella story turned nightmare, it gradually builds to climax guaranteed to make your blood run cold.

Don't read it late at night if you're alone in the house. The last 50 pages are enough to make John Wayne sleep with a night light.

Chicago Tribune, 28 april 1974: "Moeilijk te geloven, maar bijna net zo moeilijk neer te leggen."

Carrie
By Stephen King
Doubleday, \$5.95

A gory and horrifying story of a high-school girl with the power of telekinesis: the ability to produce motion in objects without contact or other physical means. Carrie, the daughter of a crazed and fanatical Fundamentalist woman, has always been the butt of the cruel jokes

perpetrated by her classmates and other residents of the small New England town, but finally the pain of her humiliation becomes unbearable and Carrie snaps, unleashing her limitless power to destroy the townspeople and the town. Hard to believe but almost as hard to put down.

Ondanks over het algemeen goede recensies, verkocht de hardcover-editie van *Carrie* een bescheiden 13.000 exemplaren. (Ter vergelijking: van *Jaws* werden in het eerste jaar 9 miljoen exemplaren verkocht, ondersteund door de film van Steven Spielberg, die zes maanden na het boek uitkwam.) Toch zag Signet Books potentieel in *Carrie*. "Ga je zitten?" zei Doubleday-redacteur Thompson in een telefoongesprek met King. Signet had \$ 400.000 betaald voor de paperbackrechten - het equivalent van \$ 2,7 miljoen vandaag - waarvan King de helft zou ontvangen. Hij voelde dat zijn benen begonnen te trillen.

King: Tabby was bij haar ouders toen ik het nieuws kreeg. Ik kon niet bedenken wat ik moest doen, dus liep ik naar het centrum - het was een zondag en alles was gesloten, behalve de drogisterij. Ik kocht een föhn voor haar.

Smith: Het was bevrijdend in de zin dat Steve geen les meer hoefde te geven aan studenten die er niets om gaven, en hij zou zeker niet in een commerciële wasserij hoeven te werken. Het was de actualisering van het beeld dat hij van zichzelf in zijn hoofd had, de hele tijd dat ik hem kende.

Waar Carrie over gaat

Als je ook maar een beetje slim bent, zeg je tegen jezelf: "Waarom verspil ik mijn tijd door dit te doen? Waarom besteed ik hier mijn tijd aan? Waar gaat het over?" En ik dacht, tot op zekere hoogte, dat het ging over de empowerment van een meisje dat voor zichzelf opkwam.

King: Nu kon ik gewoon verhalen schrijven. Toen de film uitkwam, werd de paperback een bestseller en was ik gelanceerd.

Richard Chizmar, vriend en romanschrijver, co-auteur met King van de novelle *Gwendy's Knoppenkist*: De eerste keer dat ik Steve ontmoette was op een 25-jarig jubileumfeest voor *Carrie* in de Tavern on the Green in New York. Kathy Bates was erbij, en Salman Rushdie, Peter Straub en Jack Ketchum. Ik heb de ansichtkaart-uitnodiging nog. Op de onderkant staat: "spijkerbroeken zijn prima." Mensen vragen me: "Hoe is hij?" Ik vertel ze dat Steve een spijkerbroek, sneakers en een T-shirt is. Hij is geen Hollywood-type geworden.

Smith: Steve is nog steeds een huiselijk type.

Stephen King over "Carrie" op 50-jarige leeftijd

Deze foto staat op de eerste hardcover editie van Carrie.

(©Alex Gotfryd)

Regisseur Brian De Palma's *Carrie* kwam twee jaar na het boek uit, met Sissy Spacek als het gekwelde titelpersonage en Piper Laurie als haar monsterlijke moeder, de schrille Margaret White. (Spacek en Laurie verdienden allebei Oscar-nominaties.) De film, door criticus Roger Ebert geprezen als 'absoluut betoverend', sluit nauw aan bij het boek, inclusief de onheilspellende openingsscène in de meisjesdouche.

King: Ik vond het fantastisch. De muziek was precies goed en ik hield van de soft-focus look van de doucheruimte, met alle stoom die naar boven kwam. De film heeft ook dat heerlijke schrikmoment aan het einde.

Allen, actrice: Het filmen van die douchescène was veel moeilijker dan ik me had voorgesteld. Het was een razernij, alsof iets anders het overnam. Ik herinner me dat ik het in één take heb opgenomen. Ik denk niet dat we het nog een keer hebben geschoten. We waren allemaal getraumatiseerd. Iedereen was echt onrustig.

Smith: Steve nam contact op en vroeg of ik met hem mee wilde naar de première, die in Portland was. Ik herinner me de film nog levendig. Al dat bloed. Het was een zeer plezierige ervaring.

Paul Tremblay, wiens horrorroman "The Cabin at the End of the World" de basis vormt van de film "Knock at the Cabin" van regisseur M. Night Shyamalan: De film *Carrie* bevindt zich in dezelfde emotionele frequentie als het boek. De Palma slaat niet alleen de spijker op zijn kop met de tienerangst van het boek, maar ook met het verdriet, de tragedie van wat er met Carrie gebeurt.

Nat Cassidy, auteur van 'Mary: An Awakening of Terror', een perimenopauzale hommage aan 'Carrie': Carrie White werd een schutpatroon voor mij. Als kind praatte ik tegen haar: "Ik zal je vriend zijn, doe me alsjeblieft geen pijn." Ik denk dat, zonder het genie van King als schrijver buiten beschouwing te laten, het feit dat De Palma op zo'n belangrijk moment een ongelooflijke film maakt - in de uitgeversgeschiedenis, in de filmgeschiedenis, in de schrijfcarrière van King - heeft bijgedragen aan het creëren van Stephen King als de culturele kracht die we vandaag de dag kennen.

Golden, romanschrijver: Zodra King ten tonele verschijnt met *Carrie*, vormt horror zich echt als een Amerikaans genre. Het gaat over personages die nergens ter wereld zouden kunnen bestaan, behalve in dit land.

Carrie is de "American Graffiti" van horrorromans.

Hendrix: De film heeft het boek een grote dienst bewezen. "De Simpsons" heeft van tijd tot tijd *Carrie*-grappen. We zouden allemaal zoveel geluk moeten hebben.

Het kassucces van de film stimuleerde de verkoop van het boek, wat er op zijn beurt toe leidde dat religieuze groeperingen en bezorgde ouders in het hele land probeerden Carrie uit scholen en bibliotheken te verbannen.

John Travolta en Nancy Allen in een auto op de set van de film *Carrie* uit 1976, geregisseerd door Brian De Palma. Travolta en Allen spelen een stel op de middelbare school dat hun klasgenoot Carrie White kwelt.
(Foto door United Artists/met dank aan Getty Images)

De London Pavilion Cinema aan Piccadilly Circus in Londen, waar Brian De Palma's *Carrie* op 18 februari 1977 werd vertoond.

(Foto door Fred Mott/
Evening Standard/
Getty Images)

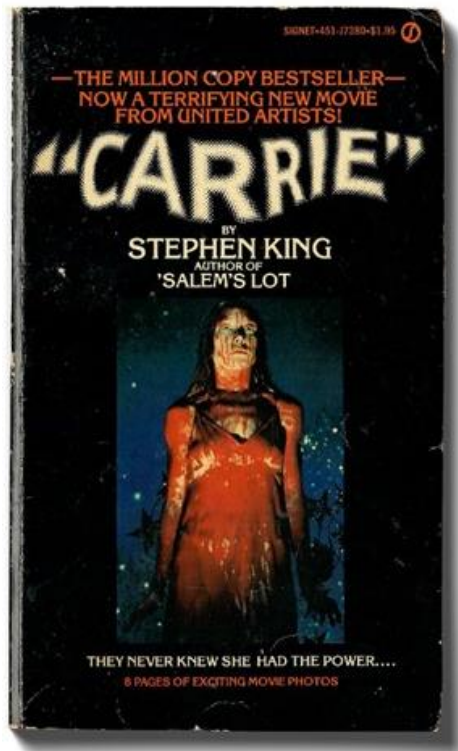

Deborah Caldwell-Stone, directeur van het Office for Intellectual Freedom van de American Library Association: Lange tijd was *Carrie* een van de meest aangevochten boeken in onze database. Maar naarmate de literatuur voor jongvolwassenen is geëvolueerd en horror als genre is geaccepteerd, hebben we minder aanvechtingen gezien. De eerste geregistreerde aanvechting was in 1975 op de Clark High School in Las Vegas. Iemand beschouwde *Carrie* als literatuur van lage waarde. Ze noemden het "troep" en het werd uit de schoolbibliotheek verwijderd.

Stephen King over "Carrie" op 50-jarige leeftijd

Due: De versie die ik las was de paperback met de film-tie-in, dus Sissy Spacek stond op de cover in een met bloed doordrenkte galajurk - wie kan die cover weerstaan? - en mijn moeder vond het prima. Is dat een van de redenen waarom ik horrorschrijver ben geworden? Natuurlijk.

King: Ik zeg tegen kinderen: "Als je het niet in je bibliotheek kunt krijgen, haast je dan naar de boekwinkel en ontdek wat het is dat je ouders niet willen dat je leest."

Regisseur Brian De Palma's verfilming van *Carrie* uit 1976 was een commercieel succes en werd ook goed ontvangen door de critici, wat Signet Books ertoe bracht een pakkend beeld uit de film - Sissy Spacek in een met bloed doordrenkte galajurk - op de omslag van de paperback te plaatsen. Van het boek zijn meer dan 4 miljoen exemplaren verkocht. (Met dank aan de Green Hand Bookshop)

50-jarig jubileum Britse editie van *Carrie* door Stephen King.
(Hodder & Stoughton)

In de vijf decennia sinds Carrie werd gepubliceerd, heeft King tientallen boeken geschreven en is hij één van de best verkopende auteurs aller tijden geworden. Zijn naam is over de hele wereld bekend en Carrie wordt beschouwd als een moderne klassieker - het heeft generaties schrijvers beïnvloed en is onderwerp geweest van proefschriften en literaire conferenties. Maar King, zo blijkt, is ambivalent over het boek dat zijn carrière in gang zette. Hij is natuurlijk dankbaar voor het succes, maar gelooft dat hij op 76-jarige leeftijd een betere schrijver is dan op 26-jarige leeftijd.

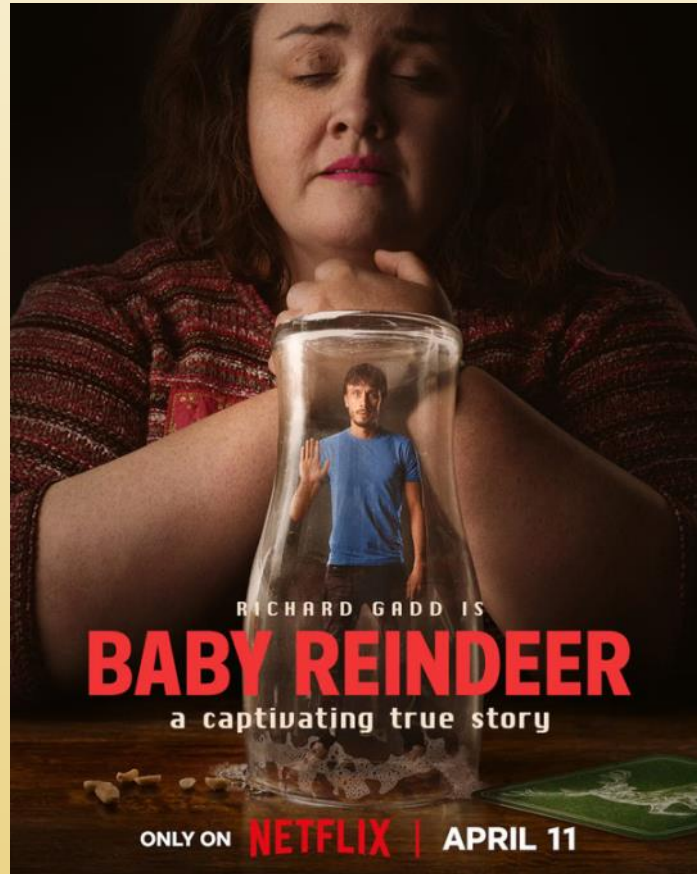
King: Ik zou zeggen dat het mijn leven heeft veranderd, ja, maar ik heb *Carrie* nooit zo leuk gevonden. Ik realiseer me dat het veel voor me heeft gedaan - dankzij *Carrie* kon ik fulltime schrijven. Wat ik wilde was mijn tijd besteden aan het schrijven van verhalen, en dat heb ik gedaan.

Mark Shanahan is te bereiken op mark.shanahan@globe.com.

Volg hem op Twitter. Ontwerp en illustraties door Ryan Huddle/Globe-personeel; Audiospelers A Flourish datavisualisatie.

Stephen King: "Baby Reindeer is één van de beste dingen die ik ooit heb gezien"

Door Stephen King
The Times, 1 mei 2024
Vertaling door Laurens

Elke aflevering voelt als een korte, snelle steek met een zeer scherp mes - godzijdank verscheen mijn stalkersroman *Misery* eerder dan deze serie.

Vorige week was ik in de buurtwinkel snacks aan het kopen toen een kennis me vroeg of ik *Baby Reindeer* al had gezien. Hij vertelde dat het een grote indruk op hem had gemaakt. Deze man was midden in de zestig en ik kon me niet voorstellen dat hij naar een tekenfilm had gekeken. Daarom vroeg ik hem waar het over ging. Ten eerste, zei hij, is het geen film voor kinderen. Ten tweede, in vergelijking met *Baby Reindeer*, vindt hij juist dat *Misery* - zowel mijn boek als de verfilming - veel meer weg heeft van een tekenfilm.

Dus, net als 13,3 miljoen andere Netflix-abonnees, zette ook ik de serie op en merkte ik dat ik erin werd gezogen en niet meer weg kon kijken. Mijn eerste gedachte was om God op mijn blote knieën te bedanken dat mijn roman eerder uitkwam dan deze serie, anders zou men denken dat ik het plot gestolen zou hebben van Richard Gadd, die de zeven afleveringen heeft geschreven en geproduceerd én er zelf in acteert. Mijn tweede gedachte was dat het personage Donny Dunn (gespeeld door Gadd) eigenlijk zelf op een rendierkalf lijkt, met zijn grote ogen en timide gedrag. Zijn baardje draagt eerder bij aan deze indruk dan dat het anders doet vermoeden.

Aarzelen is Donny's belangrijkste karaktereigenschap. In vergelijking met Donny lijkt zelfs Shakespeare's Hamlet op een opdringerige autoverkoper. We zien hem naar een politieagent lopen om te zeggen dat hij gestalkt wordt, maar tegelijkertijd schudt hij onvrijwillig zijn hoofd, alsof hij wil zeggen: "Ik wil hier eigenlijk niet zijn." De agent reageert verbaasd wanneer Donny hem vertelt dat deze vrouw hem al zes maanden stalkt. De agent vraagt vervolgens: "Waarom heeft het zo lang geduurd voordat je dit meldde?" Het antwoord op deze belangrijke vraag wordt uiteengezet in zeven afleveringen.

In tegenstelling tot de meeste afleveringen van series op streamingplatforms, die wat opgeblazen kunnen aanvoelen door hun speelduur van vijftig minuten - of zelfs langer - zijn de afleveringen van *Baby Reindeer* ongeveer dertig minuten lang. Ze voelen als korte, snelle steken toegediend door een zeer scherp mes.

Stephen King: “Baby Reindeer is één van de beste dingen die ik ooit heb gezien”

Donny is overdag een barman en 's nachts een stand-up comedian - en niet bepaald een heel goede. In zijn act draagt hij een roodgeruit kostuum dat moet overbrengen dat hij gewoon een lachwekkend figuur is, maar in plaats daarvan maakt het hem meteen belachelijk, als een sukkel die te hard zijn best doet om grappig te zijn. Zijn koffer vol met rekvisieten – pruiken, gekke brillen – maakt dit alleen maar duidelijker.

Maar dan verschijnt Martha Scott (gespeeld door Jessica Gunning) op een dag in het café waar Donny werkzaam is. Het is een spectaculaire entree, zonder twijfel gelijk aan onze eerste kennismaking (“Ik ben je grootste fan.”) met Annie Wilkes uit *Misery*. We nemen Martha de maat voordat ze ook maar een woord heeft gezegd: zwaarlijvig, hangende schouders, slordig haar, een domme roze trui aan één kant omgeslagen, haar kleurrijke tas lusteloos hangend aan haar hand. Donny vertelt ons in een voice-over (die op de een of andere manier nooit irritant wordt) dat hij medelijden met haar heeft. “Het is een betuttelend, arrogant gevoel voor iemand die je net hebt ontmoet,” zegt hij, “maar toch voelde ik dit.”

Al binnen de eerste twee minuten van de eerste aflevering wordt duidelijk wat *Baby Reindeer* onderscheidt van zoveel andere (comedy- en psycho-)dramaseries die het rijkgevlude (en steeds vaker middelmatige) streaminglandschap bevolken. We worden snel geïntroduceerd tot de essentiële aard van de twee cruciale personages. Ze zijn allebei psychologisch behoeftig, maar het is Martha die mentaal instabiel en manipulatief is. Toch heeft Donny - ondanks zijn grote, smekende en wanhopige ogen die voortdurend lijken te zeggen 'doe me geen pijn' - de ongebruikelijke en nogal heldhaftige gave om introspectief te zijn. Zijn pogingen om grappig te zijn mislukken omdat 'doe me geen pijn' zelden tot lachsalvo's leidt.

Toch komt hij erbovenop. In de voorlaatste volslagen voortreffelijke aflevering legt hij zijn komische schild opzij en vertelt hij zijn publiek wat er precies met hem gebeurd is, inclusief de pijnlijke en grafische details van zijn verkrachting door een andere man. De innerlijke strijd tussen Donny's zelfhaat en zelfrespect in deze monoloog maakt de zesde aflevering van *Baby Reindeer* tot een van de beste dingen die ik ooit op televisie heb gezien (en dat geldt ook voor films, overigens).

Stephen King: "Baby Reindeer is één van de beste dingen die ik ooit heb gezien"

Het verschil tussen Paul Sheldon uit *Misery* en Donny Dunn is tot op zekere hoogte fysiek omdat Sheldon ernstig gewond is geraakt bij een auto-ongeluk. Hij geeft Annie geen kopje thee - hooguit een vluchtige blik als ze opdook bij een signeersessie. Donny daarentegen nodigt de duivel uit, zij het onbewust. Dat kopje thee is slechts het begin. Zelfs nadat hij ontdekt hoe gestoord Martha is (Donny blijkt niet haar eerste slachtoffer), kan hij zich niet van haar losmaken. Ze stuurt hem foto's van zichzelf in haar ondergoed en in een schrijnend voorbeeld van Donny's zelfhaat masturbeert hij terwijl hij naar een van deze kiekjes kijkt, tegen zichzelf zeggend (altijd achteraf) dat hij gewoon bevestigt wat anderen - niet alleen Martha, maar ook zijn verkrachter - van hem denken: dat hij een van de verliezers van het leven is. Als het ware een rendierkalfje dat verstijft door in de koplampen van een naderende auto te kijken.

In *Misery* komt Sheldon - aan bed gekluisterd, gevangen gehouden door zowel een groeiende medicijnverslaving als door Annie zelf - schoorvoetend tot de conclusie dat Annie gelijk heeft over zijn nieuwe roman die flink afwijkt van zijn eerdere *Misery* Chastain-boeken. Ze beweert dat het niet erg goed is en ze heeft waarschijnlijk gelijk. Hoe dan ook, ze verbrandt het. Zij is degene die handelt; Paul Sheldon is de hulpeloze toeschouwer. In *Baby Reindeer* onderneemt Donny eindelijk zelf actie. Hij gooit zijn trieste koffer met rekvisieten op de grond en stelt zich eerlijk op - meedogenloos eerlijk - tegenover zijn publiek.

Het grote geschenk (ik zal het geen kunstje noemen) van *Baby Reindeer* is dat we gaan begrijpen waarom het zo lang heeft geduurd voordat Donny zijn misbruik heeft gemeld. Het is niet omdat de misbruiker een vrouw is en het is niet omdat ze extreem zwaarlijvig is (hoewel, mijn God, ze kan snel bewegen wanneer ze boos is). Het is omdat Donny in zijn hart gelooft dat hij het verdient. We voelen empathie voor hem in plaats van ongeduld en we beginnen ook empathie te voelen voor Martha.

Hoewel ik haar nooit een kopje thee zou aanbieden.

De cast van Baby Reindeer

MERCHANDISE & SPONSORING

Stephen King Fanclub shop

Hebbedingetjes

In onze [fanclubshop](#) vind je onze merchandise: winkelwagenmuntjes, kettingen en poppetjes. Er zijn nog linnen tasjes met een langhengsel te bestellen voor maar € 3,50! Stevige kwaliteit en bedrukt met scrabble-letters. Op de tas staan diverse boektitels. In de shop kun je ook de laatste nieuwe boeken bestellen, zolang de voorraad strekt! Of zo'n leuk setje met een boekenlegger (kan inmiddels nieuw model zijn), pen en muntje voor maar 1 euro!

Dankie Sai!

Volg het voorbeeld van P.J. Bogget uit Uithoorn (Dankie Sai!) en word (maandelijkse) sponsor! Of stort net zoals Robert Jansen dat deed in januari dit jaar eenmalig wat extra's. Dank ook aan iedereen die een of meer boeken bestelde in onze shop, bij boekwinkeltjes Stephen King Fans, Discordia of aankopen deed/doet tijdens de boekenmarkten in Deventer, Utrecht en Tilburg!

Prijs gewonnen? Stort de verzendkosten naar ons terug, dan kunnen we dit blijven doen!

HELP OOK DE FANCLUB DOOR JE AANSCHAF!

IN DE PLANNING VOOR 2024: DEZE BOEKENMARKTEN

Dordrecht
(7 juli) #
2 kramen
- plek onbekend

Deventer
(4 augustus) *
2 kramen
- plek onbekend

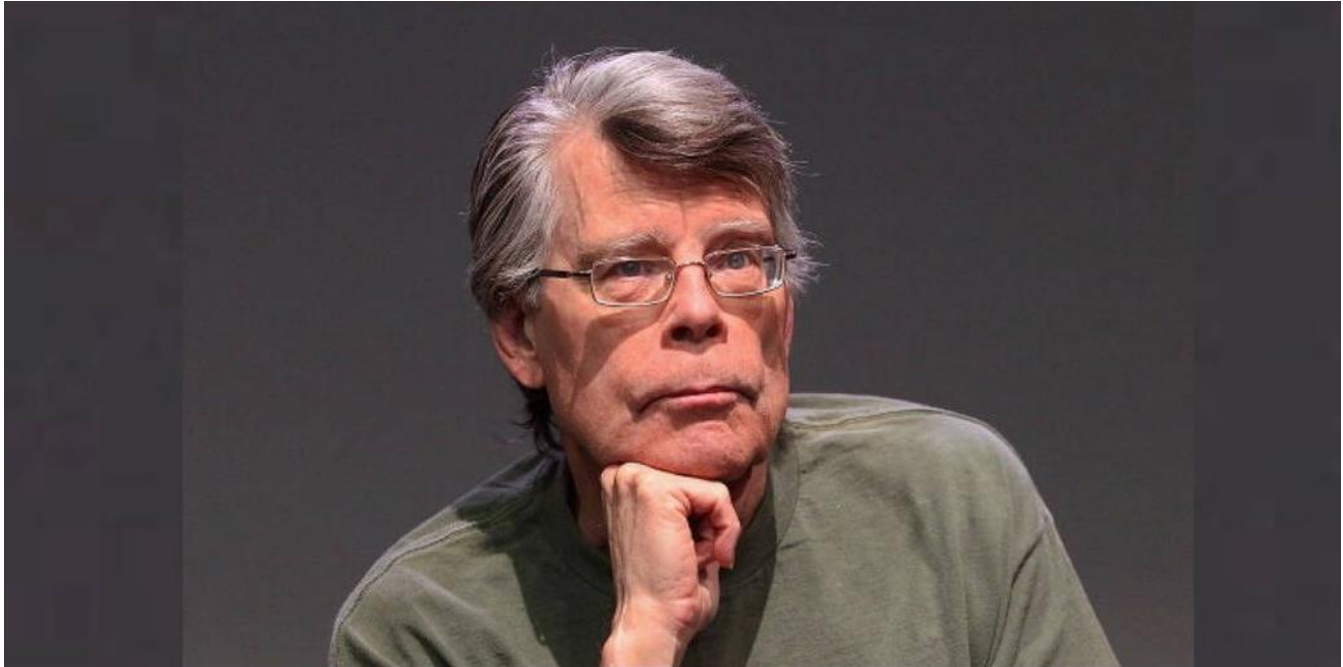
Tilburg
(25 augustus) #
2 kramen
- plek onbekend

Zodra we onze staanplaats weten, maken we dat ook hier bekend, of [online](#) op de site en facebook..

Eén Stephen King-theorie verandert volledig hoe je zijn boeken ziet

Door [Alisha Grauso](#)

Gepubliceerd 15 mei 2024

Vertaling door Peter van Veen

SAMENVATTING

1. **Overbelichting versus obscuriteit:** King's *Vel over Been*-hoofdpersoon Mike onthult dat het perfecte schrijvers-tempo één boek per jaar is.
2. **Oplossing voor schrijversblok:** King heeft Mike's strategie misschien gebruikt om extra manuscripten uit productieve jaren in een la te bewaren.
3. **Bijna-dood ervaring:** Het ongeluk van King was levens-veranderend en onthulde de ware omvang van het doorzettingsvermogen van de horrorschrijver.

Stephen King is een van de meest productieve schrijvers ter wereld, maar een theorie die geworteld is in een van zijn romans verandert de manier waarop een lezer zijn boeken zou kunnen zien volledig. Hij is zonder twijfel een van de bekendste levende schrijvers, wiens naam wereldwijd bekend is en wiens boeken bestsellers worden in tientallen talen. De schurken die King creëert, worden beschouwd als enkele van de meest gedenkwaardige in de literatuur. Mensen die de cijfers van uitgeverijen in de gaten houden schatten dat hij gedurende zijn 50-jarige carrière meer dan 400 miljoen boeken heeft verkocht, waarmee hij een van de meest succesvolle en breedst gelezen auteurs in de geschiedenis is.

Zijn productie is absoluut verbijsterend. Sinds 1974 heeft Stephen King 66 boeken geschreven (inclusief die onder zijn pseudoniem Richard Bachman), 12 verzamelbundels, 5 non-fictie boeken, 21 scenario's en diverse andere stukken geschreven, terwijl hij ook advies gaf bij de vele, vele tv- en filmbewerkingen van zijn werk. Hij heeft zoveel geschreven dat het moeilijk te geloven is dat er ooit een tijd geweest zou zijn, of zal zijn, waarin de woorden niet stroomden en King moeite had om te schrijven. Een hoofdstuk uit één van zijn oudere boeken suggereert echter dat hij inderdaad worstelde met schrijversblok, maar een ingenieuze manier had om daarmee om te gaan.

Mike Noonan uit *Vel over been* heeft zijn schrijversblok verborgen gehouden.

Mike onthult een waarheid over de uitgeverwereld die hij uitbuit.

Eén Stephen King theorie verandert volledig hoe je zijn boeken ziet

In Stephen Kings roman *Vel over been* uit 1998, onthult de protagonist Mike Noonan een interessante bekentenis die te specifiek lijkt om niet afkomstig te zijn van een soort waarheid uit de echte wereld. Als een voormalig productieve schrijver heeft Mike in de vier jaar sinds zijn vrouw stierf bij een tragisch ongeluk geen enkele alinea kunnen schrijven. Zijn uitgever weet het niet, zijn redacteur weet het niet, en hij heeft zo lang tegen zichzelf gelogen dat hij bijna gewend is aan zijn eigen schrijversblok. Mike onthult dat de optimale publicatiesnelheid is om één boek per jaar uit te brengen. Te vaak publiceren, en een schrijver wordt overbelicht. Te weinig publiceren en schrijvers lopen het risico dat lezers hen vergeten. Daarom is de ideale frequentie voor redacteurs en uitgevers ongeveer één boek per jaar.

Als er te vaak wordt gepubliceerd, wordt een schrijver overbelicht. Als er te weinig wordt gepubliceerd, bestaat het risico dat lezers de schrijver vergeten.

Aangezien Mike in vier jaar niet heeft kunnen schrijven, zou je denken dat zijn bazen hadden opgemerkt dat hij niets nieuws had ingediend. Echter, Mike heeft zijn diepgaande schrijversblok kunnen verbergen dankzij het feit dat hij vóór de dood van zijn vrouw zoveel had geschreven dat hij soms gemiddeld twee geschreven boeken per jaar produceerde, waardoor hij er één kon publiceren en de andere kon bewaren. De afgelopen vier jaar heeft Mike deze reserve-manuscripten tevoorschijn gehaald, ze opgepoetst en naar zijn redacteur gestuurd alsof het gloednieuwe ideeën waren:

"Het geheim is simpel, en ik ben niet de enige populaire romanschrijver in Amerika die het kent - als de geruchten kloppen, gebruikt Danielle Steel (om er maar één te noemen) de Noonan Formule al tientallen jaren. Zie je, hoewel ik sinds "Being Two" in 1984 elk jaar een boek heb gepubliceerd, heb ik in vier van die tien jaar twee boeken geschreven, waarvan ik er één heb gepubliceerd en de andere heb verborgen."

Het is een briljante strategie, maar Mike weet dat hij dit niet eeuwig kan volhouden - uiteindelijk zal hij geen manuscripten meer hebben om uit zijn kluis te halen. Genezen van het verdriet van zijn trauma - in zijn geval de onverwachte dood van zijn vrouw - is wat zijn personage moet overbruggen in *Vel over been*, maar het is een interessant klein detail voor King om in het boek op te nemen.

Stephen King zou dezelfde techniek gebruikt kunnen hebben.

Het zou best logisch zijn.

Stephen King is altijd open geweest over hoe vaak hij put uit zijn eigen leven en ervaringen als schrijver; het is geen toeval dat zoveel van zijn hoofdpersonen ook schrijvers zijn. De zeer specifieke informatie die Mike Noonan deelt over het ideale publicatieschema is iets dat King zelf uiteraard zou weten. Gegeven dat feit, en dat een paar van Kings boeken rond de tijd van zijn bijna fatale ongeluk meer aanvoelden als King's B-kanten dan zijn gebruikelijke werk, zou het niet vreemd zijn om te denken dat King zelf in het verleden Mike Noonans truc heeft toegepast.

Eén Stephen King theorie verandert volledig hoe je zijn boeken ziet

Als we kijken naar Kings bibliografie, zien we veel jaren - meer dan 20 - waarin hij meer dan één boek publiceerde, waarbij in de meeste van die jaren één boek werd geschreven onder zijn pseudoniem Richard Bachman. In andere jaren was het andere boek een samenwerking met een andere schrijver, zoals *De Talisman* (1984) of *Zwart Huis* (2001), beide geschreven in samenwerking met Peter Straub. Er is een handvol jaren waarin King maar liefst drie romans publiceerde, maar ook hier waren veel van die boeken samenwerkingen, telden als tweedelige werken, of werden geschreven onder zijn pseudoniem. Ondanks zijn buitengewone productiviteit is het niet gebruikelijk dat er meer dan één solo-roman onder de naam Stephen King per jaar uitkwam.

Dit omvat nog niet eens zijn losstaande korte verhalen, verhalenbundels, novellen of de gedeeltelijk gevormde ideeën waar King vaak over heeft gesproken. Met hoeveel hij schrijft, is het volkomen waarschijnlijk dat King meer dan een paar manuscripten opgeborgen had voor een regenachtige dag. Het is absurd om te denken dat King vier opeenvolgende jaren last had van schrijversblok, zoals zijn protagonist deed, maar het zou helemaal niet verrassend zijn om te ontdekken dat de King of Horror oude, eerste versies van manuscripten uit de kluis heeft gehaald en opgepoetst om af en toe naar uitgevers te sturen; zelfs de meest creatieve bronnen raken af en toe opgedroogd. Dit zou vooral begrijpelijk zijn in de nasleep van zijn auto-ongeluk in 1999, dat hem bijna zijn leven kostte.

Stephen King heeft uitgelegd hoe moeilijk schrijven was in de nasleep van zijn ongeluk. Het ongeluk was veel erger dan mensen op dat moment wisten.

Net zoals niemand wist hoe erg Mike Noonan worstelde na de dood van zijn vrouw, wisten maar weinigen, buiten degenen die het dichtst bij Stephen King stonden, hoe erg zijn ongeluk was of hoe dicht hij bij de dood kwam. Op 19 juni 1999 was King op een van zijn wandelingen - ironisch genoeg was het omdat hij een schrijversblok had en ontdekte dat wandelen hem vaak hielp bij het oplossen van problemen met zijn verhaal - toen hij werd aangereden door een bestelbusje, bestuurd door Bryan Edward Smith. Smith was afgeleid door zijn hond, die in een koelbox probeerde te komen. Het resultaat was dat zijn ogen niet op de weg waren gericht toen hij Stephen King raakte en de schrijver vierenhalf meter door de lucht liet vliegen.

Het trauma was zo groot dat hij zich het ongeluk en de onmiddellijke nasleep ervan alleen in fragmenten herinnert. King's uitgebreide verwondingen omvatten een doorboorde en ingeklapte long, een rechterbeen dat zo verbrijzeld was dat artsen amputatie overwogen, een gebroken heup, snijwonden in de hoofdhuid en meer.

Op een gegeven moment tijdens de traumavlucht naar het Central Maine Medical Center moest hij een thoraxbuis laten inbrengen zodat hij kon ademen. Zijn verwondingen waren zo erg dat de ambulancebroeder die hem ter plaatse behandelde, niet verwachtte dat hij de rit naar het ziekenhuis zou overleven, schreef King later.

Het was vóór internet en sociale media, en ondanks de ernst van zijn verwondingen, werd er nogal wat gebagatelliseerd in de onmiddellijke nasleep van het incident. Net zoals slechts een handvol mensen wist hoe slopend het herstelproces van King was, inclusief de martelende fysiotherapie die hij moest ondergaan om zijn functionaliteit terug te krijgen. King publiceerde twee jaar lang geen boek, en hoewel hij eerder hiaten van twee jaar had gehad, was het altijd nadat hij het afgelopen jaar 2-3 boeken had gepubliceerd. Hij probeerde niet eens meer te schrijven gedurende vijf of zes weken na zijn ongeluk - een leven lang voor King. Zelfs als hij schreef, was het een marteling, zoals hij uitlegde:

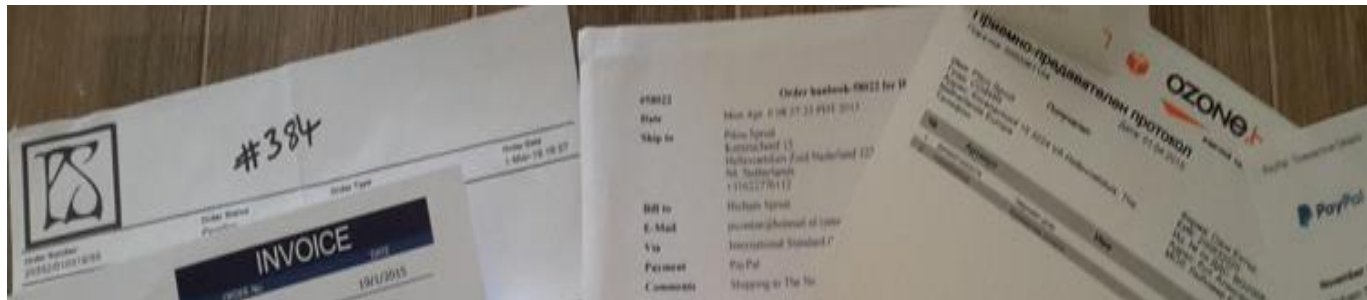
"Die eerste sessie duurde een uur en veertig minuten, verreweg de langste periode die ik rechtop had doorgebracht sinds ik werd aangereden door het busje van Smith. Toen het voorbij was, droop ik van het zweet en was ik bijna te uitgeput om rechtop in mijn rolstoel te zitten. De pijn in mijn heup was bijna apocalyptisch. En de eerste vijfhonderd woorden waren uniek angstaanjagend - het was alsof ik nog nooit eerder in mijn leven iets had geschreven. Ik stapte van het ene woord naar het andere als een heel oude man die zijn weg vindt over een beek op een zigzaglijn van natte stenen."

Tegenwoordig weten fans van Stephen King, door verschillende interviews en het uitstekende stuk in *The New Yorker*, hoe dicht de wereld bij het verlies was van de King of Horror en alles wat hij daarna schreef. Dat omvat enkele van de belangrijkste boeken in zijn uitgebreide bibliografie, waaronder de tweede helft van *De Donkere Toren*-serie, verschillende samenwerkingen met zijn zonen, een vervolg op *The Shining*, zijn uitstapje naar het misdaad-dramagenre en meer. Als Stephen King ooit een tijdje stiekem op de

King over de grens

Je bent op vakantie vast weleens een verdwaalde pocket van Stephen King tegen gekomen. In dat rek van de supermarkt, in een boekenzaakje uit dat ene dorpje of eentje die is achterlaten in de lobby van een hotel. Zo kwam ik in de beginjaren 90 op het idee om uit elk land een boek van Stephen King te verzamelen. Vrienden en familieleden, die op vakantie gingen, kregen van mij smeebedes om een exemplaar mee te nemen vanuit de hele wereld. In deze rubriek lezen jullie in welke landen de verhalen van King zijn vertaald en hoe ik aan mijn edities ben gekomen.

Deze maand

Joegoslavië

HOOFDSTAD: BELGRADO

OFFICIELE LANDSTAAL: SERVO-KROATISCH/SLOVEENS/MACEDONISCH

Hoe bijzonder zou het zijn om een boek te bezitten uit een land dat niet meer bestaat...

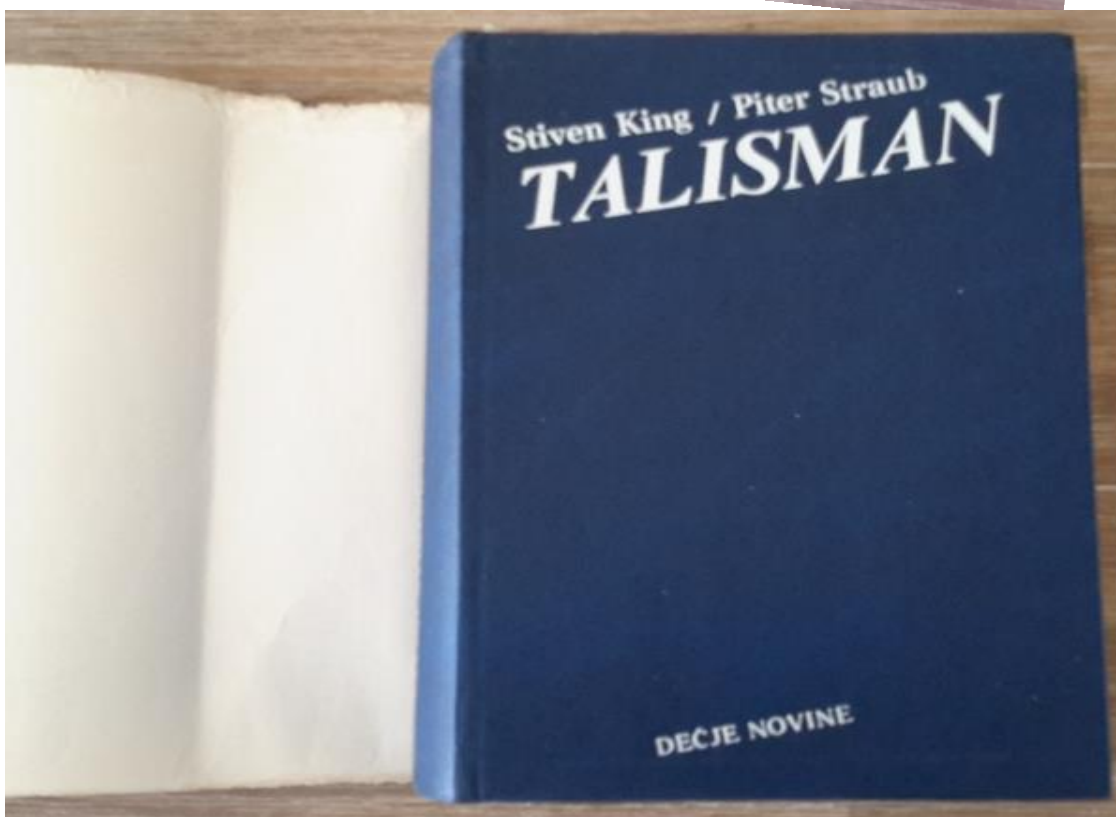
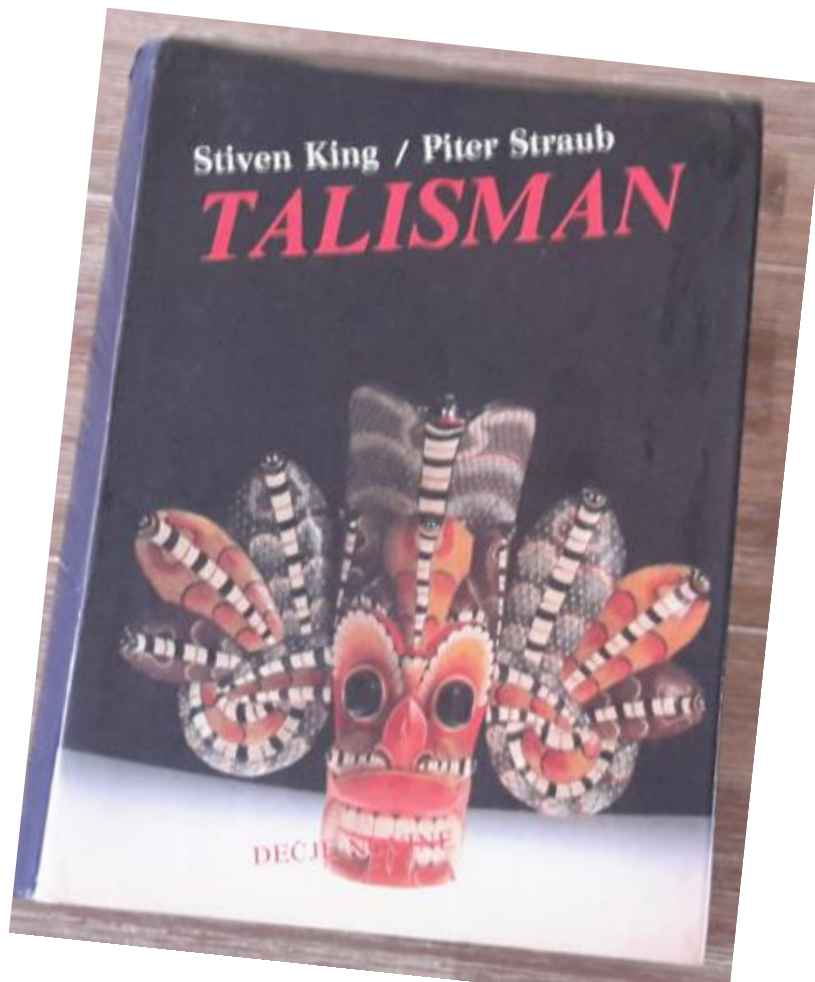
Met die gedachte in het achterhoofd ging ik in het jaar 2015 op jacht naar veel ontbrekende edities. In totaal scoorde ik maar liefst 17 buitenlandse boeken en vond ik deze unieke editie uit Joegoslavië. Want als je een uitgave uit het buitenland kan krijgen, is het altijd leuk dat de titel in de originele taal staat (helaas bij deze uitgave niet gelukt) en dat de uitgeverij ervoor kiest om aan de haal te gaan met de namen van de schrijvers ...

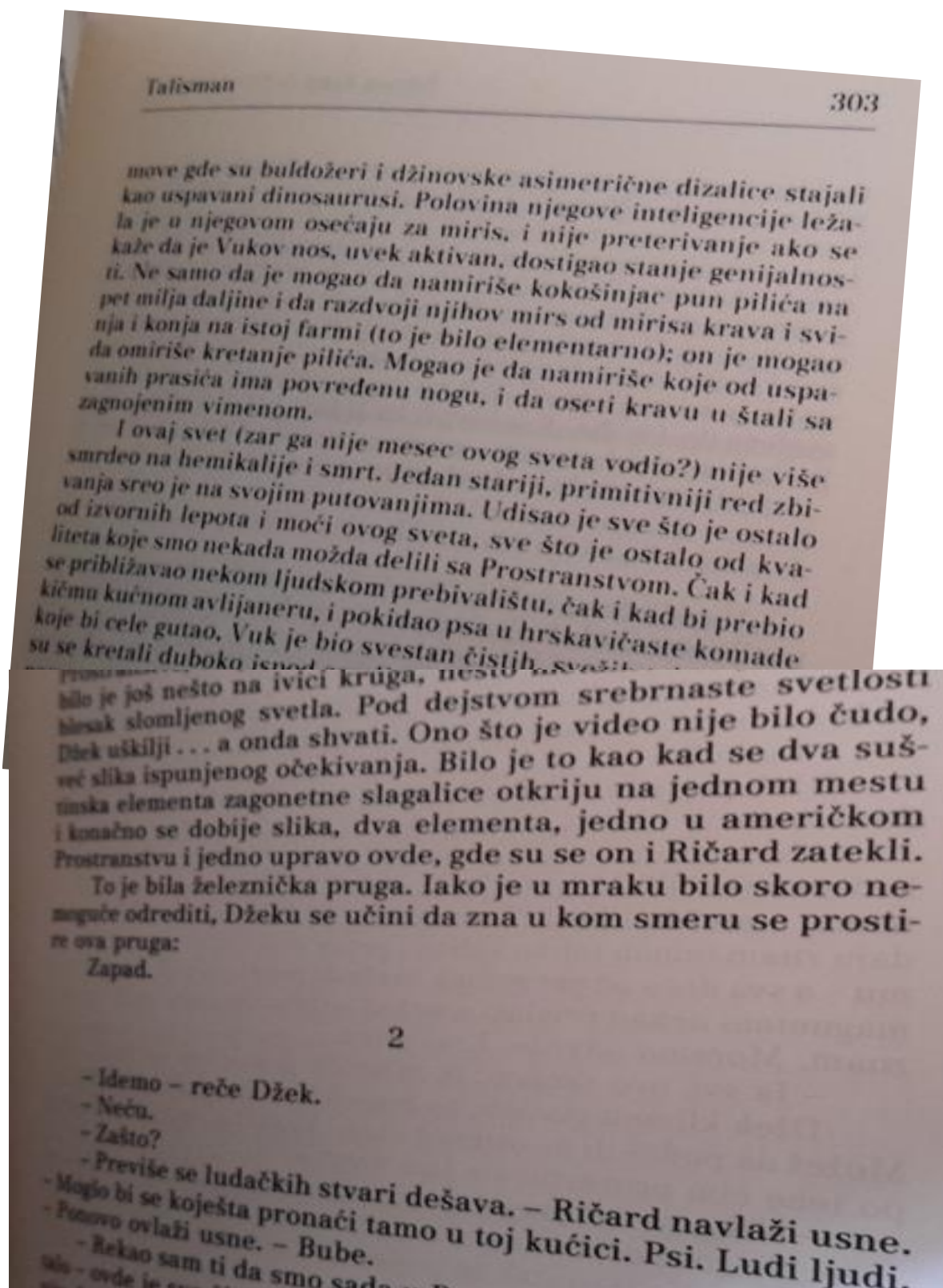

King over de grens

De editie Talisman
(*De Talisman*) is een
hardcover met een
dustjacket (stofomslag)
en heeft geen illustraties.

King over de grens

TITEL: Talisman (THE TALISMAN - DE TALISMAN)

JAAR VAN UITGAVE: 1989

UITGEVERIJ: DEČJE NOVINE

© Are you scared yet?

BOEKRECENSIE

7,5

Wie het eerst liegt—Ashley Elston

door **Chrissy**

Oorspronkelijke titel:

First lie wins

Auteur:

Ashley Elston

Uitgever:

Uitgeverij Volt,
Singel Uitgeverijen

Jaar van uitgifte:

2024

Aantal pagina's:

302

ISBN:

9789021463506

Link/urls:

[website auteur](#)

Schrijfster Ashley Elston woont in Amerika, en is afgestudeerd in liberal arts. Dat betekent dat haar studiegebied bestond uit geesteswetenschappen, sociale wetenschappen, kunst, natuurwetenschappen en wiskunde. Ze werkte ook tien jaar als bruiloftsfotograaf. Nu houdt ze zich naast het schrijven bezig met het bedrijf van haar man.

In 2013 kwam haar debuut uit: *De regels van het verdwijnen*. Daarna verschenen er nog boeken die niet naar het Nederlands zijn vertaald, maar nu is haar nieuwste boek wel in het Nederlands verkrijgbaar.

Evie Porter lijkt het perfecte leven te leiden met haar knappe, liefhebbende vriend Ryan, naar wiens zuidelijke landhuis met pilaren ze binnenkort zal verhuizen. Er zit alleen één addertje onder het gras: Evie Porter bestaat niet eens! Alles wat ze de Ryan over zichzelf heeft verteld, was een leugen. In werkelijkheid is hij haar nieuwe opdracht. Oplichtster Evie weet dat ze het zich deze keer niet kan veroorloven een fout te maken als ze in leven wil blijven. Daarom houdt ze met bijna alles rekening - behalve met de vrouw die zich op een van Ryans feestjes voorstelt als Lucca Marino. Want Lucca Marino is Evies echte naam, die ze al jaren niet meer gebruikt. Een waarschuwing?

Een dag later is de valse Lucca dood, en voor Evie is er maar één vraag: wie is de volgende?

Het is een mooi stelletje, die Evie en Ryan. Zo te zien leiden ze een erg gelukkig leven. Van de vrienden van Ryan, die haar nog niet zo goed kennen terwijl er bijna trouwplannen zijn, krijgt Evie het voordeel van de twijfel. De waarheid is heel anders: Evie bestaat eigenlijk helemaal niet, en is een project dat ze niet mag laten mislukken. Zij ontvangt opdrachten van de baas: meneer Smith, waarbij ze steeds iemand anders moet zijn. Ze leeft al jaren in leugens.

Het boek is geschreven uit het gezichtspunt van Evie Porter, en bouwt zich in keurige snelheid op door- dat je flashbacks krijgt te lezen over haar vorige opdrachten. De missie die moet worden uitgevoerd is het belangrijkste, en die krijgt ze via meneer Smith. Er is een bezorger die haar steeds enveloppen met informatie en geld brengt, en haar af en toe waarschuwt om de opdracht vooral goed te vervullen. Ze moet liegen om overleefd te blijven.

Dat lukt goed, totdat ze wordt voorgesteld aan iemand die haar eigen, persoonlijke uitgekozen aliasnaam heeft. Met die naam wilde ze later met pensioen... Ze staat met de mond open, en weet dat meneer Smith hier achter moet zitten. De vrouw lijkt zelfs op haar en heeft een relatie met een vriend van Ryan! Als ze met elkaar een gezellige avond hebben doorgebracht, rijden die twee naar huis, maar raken bij een ongeluk betrokken.

Een echt ongeluk, of zit hier meer achter?

Daarom gaat Evie maar eens op onderzoek uit, of ze erachter kan komen wie meneer Smith is, en waarom hij dit mogelijk heeft ge-

orkestreerd. Stukje bij beetje wordt er meer duidelijk.

Het plot is knap gevonden. Het is een mysterie dat de auteur weet te brengen, en je vraagt je af hoe het nu precies zit, omdat echt iedereen zit te liegen. Je moet goed je hoofd erbij houden, want wat de auteur heeft gedaan is heel knap, en het is ook de bedoeling dat je af en toe even de weg kwijt raakt. Ze helpt je vanzelf naar de juiste oplossing van de puzzel toe. Aan het eind vallen de stukjes in elkaar en wordt duidelijk wat er door die leugens allemaal is voorgevallen, wat het heeft gekost en opgeleverd voor wie.

Het is een lekkere thriller die goed weg leest. Je snapt in het begin niet helemaal waarom sommige dingen plaatsvinden, maar dat maakt het juist spannend. De schrijfster maakt personen verdacht die dat soms niet zijn, en zet je daarmee op een verkeerd been. Als Evie het gevoel krijgt dat het net zich om haar heen sluit, voel je haar spanning gewoon.

Het plot zag ik pas op het laatste moment aankomen, dus dat is een pluspunt. Toch is het niet zo onwijs spannend dat je het niet even kunt weggelaten. Het verhaal krijgt helaas een Walt-Disney einde (aka alles komt op de pootjes terecht), maar ook dat heeft zijn charme.

De taal is makkelijk, je kunt de auteur goed volgen. Best lekker leesvoer, dus een mooie 7,5 is hier op zijn plaats.

FILMRECENSIE

6,5

Abigail

door Laurens

Regie:

Matt Bettinelli-Olpin
& Tyler Gillett

Screenplay:

Stephen Shields &
Guy Busick

Genre:

Horror

Cast:

Melissa Barrera
Dan Stevens
Alisha Weir
Will Catlett
Kathryn Newton
Kevin Durand
Angus Cloud
Giancarlo Esposito
Matthew Goode

Jaar:

April 2024

Productie:

Project X
Entertainment,
Vinson Films, Radio
Silence Productions

Distributie:

Universal Pictures

Speelduur:

109 minuten

Regisseurs Matt Bettinelli-Olpin en Tyler Gillett zijn geen onbekenden binnen het horrorgenre. Samen maakten ze eerder al *Devil's Due* (2015), *Ready or Not* (2019) en het vijfde (2022) en zesde (2023) deel van de iconische *Scream*-franchise. Het duo maakt deel uit van het Radio Silence Productions-collectief, dat sinds 2012 verschillende succesvolle horrorfilms heeft uitgebracht.

Hun nieuwste werk *Abigail* draait om zes criminelen, die elk hun eigen agenda hebben en elkaar niet kennen. De personages komen wat een-

dimensionaal en stereotiep over. Zo bestaat de groep uit een ex-drugsverslaafde (Joey), een gewiekste oud-politieagent (Frank), een domme spierbundel (Peter), een koele scherpshutter (Rickles), een gestoorde chauffeur (Dean) en een hacker (Sammy).

Het zestel wordt ingehuurd voor een ogenschijnlijk eenvoudige opdracht: het ontvoeren van een twaalfjarig meisje genaamd Abigail. Het is hun taak om haar vierentwintig uur lang gevangen te houden in een imposant landhuis. Abigail is de dochter is van een berucht figuur uit de onderwereld. Als beloning wordt er maar liefst vijftig miljoen dollar aan losgeld in het vooruitzicht gesteld.

Wat volgt is een heftig kat-en-muisspel. Ze moeten samenwerken om te overleven, want de schattige ballerina blijkt niet zo onschuldig als ze lijkt. Achter het dansende meisje gaat een bloedorstige vampier schuil. Het is voor het verrassingseffect en de spanningsopbouw van het verhaal jammer dat deze plottwist al zo vroeg in de film wordt prijsgegeven, maar eerlijk gezegd lieten ook de poster en trailer weinig aan de verbeelding over.

De jonge Ierse actrice Alisha Weir, die de titelrol op zich neemt, weet haar personage geloofwaardig neer te zetten. Haar acteerwerk is het grootste pluspunt van de film. Helaas maken de overige castleden weinig indruk. Daarnaast is het spijtig dat Giancarlo Esposito - vooral bekend om zijn uitstekende rol als koelbloedige gangster Gus Fring in de televisieserie *Breaking Bad* - zo'n kleine rol heeft gekregen.

Al met al heeft deze vampierfilm een redelijk origineel uitgangspunt, maar in de uitwerking schiet hij flink tekort. De plot is flinterdun, overdreven en voorspelbaar. Als snel krijgen flauwe grappen de overhand en echt spannend of eng wordt het niet. De clichés, maar ook vele liters bloed, vliegen je om de oren. De film kijkt door zijn hoge tempo lekker weg, maar biedt niet veel meer dan dat. *Abigail* is een smakelijk tussendoortje dat je honger naar uitdagende en angstaanjagende horror niet weet te stillen.

FILMRECENSIE

8,0

Late Night with the Devil

door Laurens

Regie & Screenplay:

Colin Cairnes &
Cameron Cairnes

Genre:

Horror

Cast:

David Dastmalchian
Laura Gordon
Ian Bliss
Fayssal Bazzi
Ingrid Torelli
Rhys Aueri
Georgina Haig
Josh Quong Tart

Jaar:

Maart 2024

Productie:

Image Nation,
VicScreen, AGC
Studios, Good Fiend
Films, Future
Pictures, Spooky
Pictures

Distributie:

IFC Films, Shudder

Speelduur:

93 minuten

Late Night with the Devil is een film van het relatief onbekende regisseursduo Colin en Cameron Cairnes. De film is min of meer een fictieve documentaire waarin wordt teruggeblikt op een desastreuze aflevering van de Amerikaanse talkshow *Night Owls* onder leiding van presentator Jack Delroy.

Het verhaal speelt zich af in 1977. Delroy's vrouw is een jaar geleden overleden aan kanker en zijn show heeft flink aan populariteit ingeboekt. Om de kijkcijfers op te krikken, wordt er tijdens Halloween een aflevering over het paranormale uitgezonden. Delroy nodigt vier bijzondere gasten uit: een medium, een scepticus en voormalig goochelaar, een parapsycholoog en een meisje dat als

enige een satanische massazelfmoord heeft overleefd. Dat belooft wat!

De avond wordt vanuit twee invalshoeken weergegeven. Aan de ene kant zien we hetzelfde wat alle kijkers thuis op hun televisie krijgen voorgeschoteld: het praatprogramma in kwestie, presentator Delroy en zijn gasten. Weergegeven in fletse kleuren en korrelige beelden. Aan de andere kant krijgen we een kijkje backstage en zien we in zwart-wit hoe het er tijdens reclame-onderbrekingen aan toegaat in de televisiestudio. Zowel voor als achter de schermen loopt het gigantisch uit de hand.

Deze opzet komt misschien wat ingewikkeld over, maar de Australische broers Cairnes hebben het prima uitgewerkt. Op geen enkel moment voelt het als verwarrend of irritant.

Acteur David Dastmalchian vertolkt de grote ster van de show. Dat doet hij met verve. Hij is de grote uitblinker in *Late Night with the Devil*. Na vele kleinere filmrollen, meestal als creepy of komisch bijfiguur, is het mooi om te zien dat hij ook als hoofdrolspeler zijn mannetje staat.

De film lijkt de spot te drijven met de entertainmentindustrie, zowel in het verleden als vandaag de dag, waarin het motto 'alles voor de kijkcijfers' zo vaak centraal staat. Amusement ten koste van alles en iedereen.

Late Night with the Devil is een uitstekende film met een sterk en origineel plot. Deze verfrissende, onvoorspelbare en sfeervolle horrorfilm hoeft niet te leunen op bloedvergieten en rondslingerende ledematen om je aandacht vast te houden. Soms voelt het alsof je echt naar een show uit de jaren '70 zit te kijken. Durf jij na het zien van deze film de televisie nog aan te zetten?

Overlevingsaantekeningen

Onlangs deden wij een oproep aan alle lezers van dit magazine om zelfgeschreven verhalen in te sturen. De eerste pennenvruchten druppelen langzaam binnen. Deze maand presenteren wij het mysterieuze verhaal *Het IJzeren Paard* van Leo Ludo van Damme. Denk je dat jouw verhaal ons ook kan verrassen? Lees dan nog even alle tips en voorwaarden door. Je vindt ze op pagina 10 van het April-nummer van dit jaar.

Het IJzeren Paard

door

Leo Ludo van Damme

Het Ijzeren Paard

Leo Ludo van Damme

Beste vriend Leo,

Dat ik je eerder schrijf dan gepland heeft een goede reden. Ik heb je namelijk iets interessants mee te delen.

Onlangs bracht ik een bezoek aan een rommelbeurs in het Antwerpse Bouwcentrum. Rommelmarkten trekken mij aan, weet je, men kan er voor een prikje vaak waardevolle dingen op de kop tikken. Boeken interesseren mij maar matig. Toch bleef ik wat langer toeven bij zo'n boekenstalletje. Je weet wel: boeken liggen er met honderden bij elkaar, keurig op stapeltjes of in bakken. Eén werk trok mijn aandacht, niet wegens de inhoud, maar omdat het een prachtige vergulde kaft had. Voor een prikje was het hebbeding van mij.

Het bleef een dag of vier op mijn schrijftafel liggen. Toen ik erin bladerde vielen losse bladen en krantenknipsels van tussen de pagina's. Bijna had ik ze in de papiermand geworpen. Gelukkig maar dat ik dat niet gedaan heb. Ze vormen een merkwaardig relaas van een vreemde gebeurtenis die de vorige eigenaar van het boek overkwam. Ik heb ze chronologisch gerangschikt en maak ze je bij deze over. Misschien kun jij er wel een verhaal uit brouwen?

Het werk, een medisch handboek, werd opzij gelegd en ik concentreerde mij op de paperassen die ik toevallig in handen had gekregen.

Die paar losse bladen vormen een dagboek. Van een bekend arts nog wel. Er gaat jou zeker een licht op als ik zijn naam noem: Francis Bertin. Inderdaad, het is die dokter die zes jaar geleden bij een vliegtuigongeval om het leven kwam, wat in de hele medische wereld voor beroering zorgde. Hij was namelijk op weg naar een congres in de USA om er zijn ontdekkingen op operatief gebied toe te lichten.

Het eerste knipsel dateert van zo 'n dertig jaar geleden, toen Bertin nog student was.

====

DROOMONDERZOEK OP DE CAMPUS

1 december 1954

De befaamde parapsycholoog prof. dr. Jan Vercammen, gewoon hoogleraar met een leerstoel psychologie, gaf vandaag aan de medische faculteit een lezing over modern droomonderzoek. Na de voordracht was er gelegenheid tot vraagstelling.

F.B., een student die zijn naam liever niet voluit zag gedrukt, stelde een vraag over de voorspellende droom. Dit naar aanleiding van zulke dromen, die hij naar eigen zeggen al had gehad. Dit bracht enige opschudding teweeg.

Later nam de professor F.B. apart, waarna deze zich bereid verklaarde mee te werken aan enkele experimenten. Hierover werd door de betrokkenen echter niets losgelaten.

====

De initialen van de student corresponderen met de naam Francis Bertin. Het knipsel sluit volledig aan bij het volgende dagboekfragment.

====

6 april '66

Een dag zoals alle andere? Wat mij betreft vrees ik ervoor. HET is terug. Ik had gedacht en gehoopt dat die ellende voorbij zou zijn, na meer dan tien jaar stilte. Maar vannacht was ik er zeker van. Diezelfde gewaarwordingen als de laatste keer. Het was géén gewone nachtmerrie. Het was letterlijk een vurige hengst die mijn slaap kwam verstoren!

De begeleidende verschijnselen spraken voor zich: verlies van het reukvermogen, een bittere smaak in de mond, en het gevoel dat men verdrinkt. Ik ben arts, ik hoef mezelf niets wijs te maken.

HET is terug!

====

Tot hier het eerste fragment. Ik was meteen geboeid door het stuk. Welke ervaring had de beroemde arts zo geschokt dat hij er een rusteloze nacht aan had overgehouden?

De volgende bladzijde is gedagtekend acht april. Bertin heeft het over dezelfde sensatie, "maar nu sterker".

Tussen de paperassen zat ook nog een brief, geadresseerd aan professor Vercammen. Ik veronderstel dat de hoogleraar hem die brief teruggegeven heeft.

====

Aan prof. dr. J. Vercammen

Kasterlee

Aalter, 10 april 1966

Geachte heer professor,

Wellicht kijkt u verrast op bij het lezen van deze brief. En vergeef me als ik nogal vaag blijf, want ik schrijf u niet zomaar.

Maar laat ik eerst mezelf voorstellen.

Mijn naam is Francis Bertin en ik werk als chirurg in een ziekenhuis in het Brugse. Misschien herinnert u zich mij nog. Ik was de student die in december '54 meewerkte aan enkele experimenten aangaande droomonderzoek.

U gaf de eerste van die maand een college over modern droomonderzoek.

Dat is intussen twaalf jaar geleden. En al die jaren heb ik geen enkele ervaring meer gehad, tot voor kort. Ik heb namelijk na al die tijd weer een voorspellende droom gehad. De gewaarwording was echter zo intens dat ik u dringend wil, nee, móét spreken. De zaak is van zodanige aard dat ik er in deze brief niet dieper kan op ingaan. Daarom neem ik de vrijheid u uit te nodigen bij mij thuis voor een gesprek.

Tegelijk wil ik benadrukken dat dit van het hoogste belang is.

Aanvaard mijn oprechte hoogachting,

dr. F. Bertin

====

Bijgesloten vind je het antwoord van de professor, inmiddels emeritus.

====

Aan dr. Francis Bertin

Aalter

Damme, 15 april 1966

Geachte heer,

Uw brief werd mij op mijn buitenverblijf in Damme overhandigd, wat de reden is waarom ik u laattijdig antwoord. Waarvoor mijn verontschuldiging.

Natuurlijk herinner ik me u. U was in die tijd een uitstekende hulp bij enkele experimenten. Hoewel ik intussen emeritus ben, werk ik aan een boek over dromenleer. Tot eind april ben ik echter met vakantie.

Ik wens van harte nog eens kennis met u te maken. Welke datums stelt u voor?

Daar ik niet over eigen vervoer beschik zal ik de trein nemen tot in Aalter-station. Ik neem aan dat u me komt ophalen?

Inmiddels verblijf ik,

Met oprechte hoogachting,

em. prof. dr. J. Vercammen

====

Dokter Bertin antwoordde per expresse op de brief van de oud-hoogleraar. De teneur was die van opluchting. Hij stond erop om de professor persoonlijk af te halen, en drukte hem op het hart (ik citeer) "zeker niet de trein te nemen". Dat laatste werd opvallend enkele keren herhaald, maar is niet vreemd in het licht van de gebeurtenissen die volgden.

Enfin, de twee heren spraken een datum af en dokter Bertin bracht de professor naar zijn villa in Aalter.

Het volgende dagboekfragment is van uitzonderlijk belang.

====

Geen datum

Vandaag haalde ik professor Vercammen af aan zijn buitenverblijf. Deze ervaring moet ik, ik kan niet anders, aan het papier toevertrouwen.

Ik herkende hem meteen: een wat gezette, kale oude man met een peper-en-zoutkleurig ringbaardje. Maar deze avond, tijdens het bekijken van foto's uit mijn studententijd, realiseerde ik me dat ik hem nooit op die manier heb gekend en hem ook nooit had kunnen herkennen. In de tijd dat ik meewerkte aan zijn experimenten was hij een grote man met een kaarsrechte houding en sluijk, donker haar. Op de bovenlip had hij een potloodsnorretje dat niet echt bij hem paste. En toch verwachtte ik toen ik bij hem aanbelde

een kale, oude man met een baard te zien. Hoe kon ik weten hoe hij eruitzag?

Het gaf me een schok.

====

Beste vriend Leo, hoe kon dokter Bertin weten dat zijn oud-leraar intussen een kale, oude man met een baard was geworden? Het eerste dat bij me opkomt, is dat een krantenfoto van de prof op jaren in Bertins onderbewuste is blijven hangen. Naderhand resulteert dat dan in een déjà vu. Maar het volgende afschrift van een bandopname vertelt ons meer.

====

AFSCHRIFT VAN EEN GESPREK OPGENOMEN OP BAND TUSSEN PROFESSOR JAN VERCAMMEN EN DOKTER FRANCIS BERTIN DD 25 april 1966

(legenda: V= Vercammen; B= Bertin)

B- De recorder staat aan, we kunnen beginnen.

V- U heeft gedroomd. Een voorspellende droom?

B- Ja, een voorspellende droom.

V- Bent u dat zeker? Was het geen gewone nachtmerrie?

B- Neen, ik ben het zeker. Bij het ontwaken uit de droom ervoer ik dezelfde sensaties als toen ik nog student was.

V- Beschrijf mij die sensaties.

B- Onmiddellijk na het ontwaken verlies van het reukvermogen, een bittere smaak in de mond en het gevoel dat men verdrinkt.

Na enkele minuten is de toestand weer normaal.

V- Misschien vergist u zich.

B- Ervaringen als deze vergeet men in geen honderd, laat staan twaalf jaar. Ik heb mijn notities van toen ik nog student was bewaard. Alles klopt. Verder wil ik eraan toevoegen dat ik op dit ogenblik geen geneesmiddelen neem. Ik sta ook niet onder doktersbehandeling. Ik rook niet, gebruik maar occasioneel alcohol en volg een dieet dat ik mezelf heb voorgescreven. Ik ben sportief. Ga hengelen, schermen, paardrijden, wandelen, lopen ...

V- En het arbeidsleven? Stress?

B- Zoals bij elke chirurg. Maar ik kan me goed ontspannen. Ik hou mijn conditie op peil. Om maar te zeggen dat ik kerngezond ben.

V- En twaalf jaar lang heeft u geen soortgelijke dromen meer gehad?

B- Inderdaad. De dromen hielden op na ons laatste experiment. En ze begonnen opnieuw op 4 april jongstleden.

V- Vertel mij wat u zich van die eerste droom herinnert.

B- Ik bevind me op de oever van een rivier. Ik sta daar maar zonder enige reden en kijk naar het water. Opeens hoor ik achter me een eigenaardig, hamerend geluid. Ik draai me om en zie in de verte een paard naderen. Een zwart paard is het, een moor, en het glimt van het zweet. Het nadert in woeste galop, met dampende flanken. Uit de opengesperde neusgaten komt ... zwarte rook. Het paard rent op me af, maar als het een meter of dertig van me verwijderd is, stopt de droom abrupt. Ik schrok wakker met een bittere smaak in de mond en naar adem snakkend, en stelde vast dat ik niets meer kon ruiken.

V- En de nacht daarna?

B- De nacht daarop had ik dezelfde droom, dat wil zeggen: het begin is identiek. Maar deze keer stopt het paard, een vijftiental meter van me vandaan. Het briest en krabt met de hoeven in het zand. En weer komt zwarte rook uit de neusgaten.

Het paard kijkt me aan, en dan merk ik dat het geen paard van vlees en bloed is, maar een uit METAAL, uit staal of ijzer! Daarop begint het weer te rennen. Als de hoeven de grond raken vonkt het en het maakt een metaalachtig geluid, als hameren op een aambeeld. En ik kan duidelijk de flanken en de schoft horen rammelen, ijzer op ijzer. Dan is ook deze droom voorbij.

V- En de andere dromen? Vertel eens.

B- De zesde nam de droom een andere wending. Ik sta weer bij de rivier. De zwarte hengst is niet te zien, maar een man komt mijn richting uit. Dan duikt de hengst op; in razende galop rent hij op de man af. De man lijkt in gedachten verzonken en schenkt geen aandacht aan de hengst. Het komt niet bij me op om hem te waarschuwen. In plaats daarvan sta ik maar te kijken, alsof het me allemaal geen barst kan schelen. Als hij een twintigtal meter van me vandaan is, gebeurt het. De man is volledig verrast. Hij laat niet eens een kreet als het paard over hem heen rent. Hier eindigt de droom. (zucht)

V- En de daaropvolgende nachten?

B- Enkele nachten liet de nachtmerrie mij ongemoeid. Tot de achtste. Het scenario was weer hetzelfde. Het paard verpletterde de onbekende man en ging er vandoor. Een ogenblik stond ik besluiteloos naar het levenloze lichaam te kijken. Het was wel duidelijk dat de ongelukkige dood was, dood moest zijn na de aanval van het paard. Dus ik ging kijken. (korte pauze)

V- En?

B- Hij lag met zijn gezicht naar de grond gekeerd. Ik knielde bij hem neer en draaide hem met trillende handen om en ... (korte pauze) Ik herkende hem. (weer een pauze) Het was een man op leeftijd. Hij was kaal en had een peper-en-zoutkleurige baard.

(stilte)

V- Ik moet toegeven dat ik onder de indruk ben. In mijn hele loopbaan heb ik nooit meegemaakt dat ikzelf de hoofdrol in een droom speelde. Grappig eigenlijk.

B- Dat vind ik niet, professor. Eerst dacht ik ook dat het allemaal toeval was, een grillige speling van ... ja, van wat? We hebben lang en innig samengewerkt en op mij heeft die samenwerking in elk geval indruk

gemaakt. Dan is het heel gewoon dat herinneringen onverwachts opwellen, zoals een slapende vulkaan opeens tot uitbarsten komt. Ik zou er geen aandacht aan geschonken hebben als er niet de sensatie van een bittere smaak in de mond enzovoort was. Het verontrustte me in hoge mate. En weet u, professor, in mijn droom zag ik u als de gezette, kale man met een baard zoals u nu bent. Maar dat kon niet, want ik heb u alleen gekend zoals u vroeger was. Dat is voor mij een teken dat er echt wat aan de hand is, dat de droom een waarschuwing inhoudt.

V- Hm, dit stemt inderdaad tot nadenken.

B- Herinnert u zich nog wat in mijn tweede brief stond? Dat ik u afraadde met de trein te komen.

V- Inderdaad. Het viel op dat u erop hamerde.

B- Ziet u, professor, een ijzeren paard ...

V- De trein!

= = = =

Tot zover het afschrift van de bandopname.

De hamvraag is of professor Vercammen de waarschuwing van Bertins droom zomaar mocht wegwuiven. Het antwoord is: neen! Vercammen was na talloze experimenten en door empirisch onderzoek tot de conclusie gekomen dat dromen inderdaad een voorspellende waarde KUNNEN hebben. Bovendien had Bertin in zijn adolescentie jaren vaak last van dergelijke dromen - en ze waren zo goed als allemaal uitgekomen.

Concreet: Bertin voorspelde Vercammens dood. En dat is dat. Kan de loop van het noodlot omgebogen worden? Natuurlijk, iedereen staat ooit de dood te wachten en op den duur zou Bertin toch gelijk krijgen. Maar de bijzonderheden. Een ongeval met of door de trein ... Het was niet mis te verstaan.

Vercammen bleef een poos bij zijn gastheer logeren en de twee heren wisselden menig woord over de kwestie. Ten slotte bracht Bertin hem met de wagen naar zijn buitenverblijf in Damme, waar hij hem hielp met inpakken. Daarna zetten ze koers naar Kasterlee. Professor Vercammens vakantie was immers afgelopen en Bertin stond erop hem persoonlijk naar huis te brengen. Ze hadden een rit van ongeveer twee uur voor de boeg.

Zo, beste Leo, dat was het dan. Ingesloten vind je nog een dagboekfragment, het laatste in de rij. Het geeft een antwoord op vele vragen, maar roept ook vragen op. Misschien biedt het stof voor een verhaal. Met vriendelijke groeten en tot na mijn Griekenlandreis. Je toegenege Ivan.

= = = =

1 mei 1966

Het begon te schemeren toen we de autosnelweg verlieten. De professor dommelde in. Het was een zware dag geweest. Na enkele kilometers begon de motor van de auto vreemde geluiden te maken: een voortdurend tikken gevolgd door gesputter. Ik begreep er niets van. De wagen had maar juist een grondige onderhoudsbeurt gekregen. De professor keek me aan.

Wat kon ik antwoorden? Een dokter is geen automonteur. Ik nam het zekere voor het onzekere en matigde mijn snelheid. Het sputteren verminderde en verdween ten slotte. Het ging een kilometer of tien goed en ik dacht al niet meer aan het voorval, toen vanonder de motorkap geratel weerklonk. Ik was al plannen aan het maken om een garage op te zoeken, toen het ratelen stopte.

In het volgende dorp liep de weg parallel aan een spoorlijn. Ik realiseerde me dit pas op het ogenblik dat ik de rookpluim van een naderende trein opmerkte. In een impuls trapte ik op de rem en werd getraakteerd op een dreigende claxonstoot. Een andere wagen schoot ons toeterend voorbij.

De auto kwam tot stilstand. Maar wat hadden we kunnen doen, gesteld dat de trein over enkele ogenblikken zou ontsporen en ons onder tonnen metaal bedelven? Uitstappen en weglopen? Daarvoor was het toch te laat.

De trein denderde voorbij. Ik keek naar de professor. Hij was aangedaan. 'Gaat het?' vroeg ik. Waarop hij zei: 'De kans dat iemand onder een ontsporende trein terechtkomt is nog altijd kleiner dan de kans dat hij door een achterop komende auto wordt aangereden als hij onverwachts op de rem gaat staan.'

Verderop gaf een wegwijzer aan dat we linksaf over de spoorweg moesten. Een gedachte schoot door mijn hoofd: daarjuist was het maar uitstel van executie. Niemand van ons zei een woord. Vanuit mijn ooghoeken merkte ik dat de professor een paar keer de palm van zijn handen aan zijn broek schoonveegde. Ook mijn handen waren klef. Intussen naderden we de overweg, ik kon het witte knipperlicht al zien.

'Ik kan een andere weg nemen,' hoorde ik mezelf zeggen.

'Dat hoeft niet,' antwoordde de professor. 'Dan wordt het te laat. Ik moet nog eten en uitpakken en wil vroeg onder de wol.'

'Ik help je wel met uitpakken.'

'We moeten sowieso over de spoorweg,' zei hij.

De overweg kwam dichterbij. Nog dertig, twintig, tien meter ... Daar gaat ie!

Ik stuurde de auto de overweg op. En opeens, zonder waarschuwing, gaf de motor een puf en de auto stond stil. In dezelfde seconde keken we elkaar aan. En in diezelfde seconde begon een bel te rinkelen, werd het witte licht rood en kwamen de slagbomen omlaag, een voor en een achter de wagen.

Een ogenblik slechts was ik van de kaart.

'Eruit!' riep ik. 'Uit de wagen!' Ik zette de bak in vrijloop, sprong uit de auto en begon hem te duwen. 'De slagboom, professor, probeer hem wat op te tillen zodat de auto eronderdoor kan.' Ik kon de sporen al voelen trillen. De stoomfluit gilte - het lachen van een hyena. De wagen rolde voort, schramde de slagboom, maar raakte toch van de overweg. De trein donderde voorbij.

Ik trok de handrem aan en liet me in de kussens vallen. Een vraag kwam bij me op. Hadden wij het lot getart en ... gewonnen?

'Hoeveel spoorlijnen moeten we nog kruisen, professor?'

'Deze was de enige, dokter.' Daarop begon hij te lachen. Ik dacht eerst dat hij gek was geworden, maar toen begon ik ook te lachen. Het was de weerslag van het avontuur dat we achter de rug hadden, en samen lachten we tot de tranen ons langs de wangen stroomden. Ten slotte stapte ik uit en maakte de motorkap open. Ik ben een leek op het gebied van autotechniek, maar wat moest ik anders? Tot mijn verbazing bleek de professor techniek in de vingers te hebben. Hij wees op een losgekomen stroomdraad, fikste de zaak en we gingen weer op weg.

De spanning van daarnet maakte plaats voor opgeruimdheid. Over een kwartiertje zou de professor thuis zijn. We reden zijn dorp binnen.

En opeens was er die vrachtwagen. Naderhand kwam aan het licht dat de remmen van de truck dienst hadden geweigerd. Hij kwam zomaar uit een zijstraat. Ik gooide het stuur naar links.

Wellicht was er niets gebeurd. Maar toen zag ik de tegenligger. In een impuls rukte ik aan het stuur. De auto ging van de weg af en schoot een pleintje op.

De klap was enorm. Het stuurwiel boorde zich in mijn ribben. Mijn passagier werd naar voren geslingerd en de voorruit versplinterde. Ik hoorde stemmen en verloor een ogenblik het bewustzijn.

Omstanders hielpen mij uit mijn benarde positie. De professor zat niet meer in zijn stoel, maar was door de voorruit gekatapulteerd en lag bovenop de motorkap. Hij moet op slag dood zijn geweest.

De auto was op het pleintje tegen een blok beton tot stilstand gekomen. Het blok was een sokkel. Ik sloeg mijn ogen op.

Op de sokkel stond een levensgroot bronzen paard.

= = = =

Colofon

Handig om te weten

www.stephenking.nl

[Contact](#)

[Fanclubmerchandise en verkoop](#)

[Het StephenKingFans winkeltje](#)

[Kings Things Archief](#)

[Facebook](#)

Kings Things

Redactie:

Chrissy van der Haven, Peter R. van Veen,
Ewald Schattenberg, Jan Janssen,
Danny Paap, Cindy den Besten, Jeroen de
Vries, Mirjam Lichtendonk, Vicky Smets,
Laurens de Wit en Tinny Laenens.

Eindredactie:

Chrissy van der Haven en Jan Janssen

De Stephen King Fanclub is oorspronkelijk opgericht in 1999. De fanclub in de huidige vorm bestaat sinds 2002. Op 21 september 2002 kwam voor het eerst de website online. Het bestuur heeft er bij de oprichting voor gekozen om met donateurs te gaan werken in plaats van met betalende leden, zoals dat vóór 2002 het geval was. Dit wil dus zeggen dat iedereen bij alle informatie kan komen, en ook gratis gebruik kan maken van het forum.

De fanclub heeft een aantal vaste crewmembers en meerdere vrijwilligers, die er met elkaar voor zorgen dat de fans worden voorzien van al het nieuws omtrent Stephen King. Zo trekt de website maandelijks ongeveer 2200 bezoekers en zijn we actief op Facebook.

Kings Things Magazine is slechts één van de vele extra zaken die de fanclub te bieden heeft voor Stephen King-fans. We organiseren met regelmaat een fanclubdag of een Dollarbaby Film Festival, bezoeken een boekenmarkt of zijn te gast bij een bijeenkomst van anderen. Via facebook en Kings Things kunnen we alle fans gemakkelijk op de hoogte houden van het nieuws of speciale aanbiedingen van onze sponsors. En dat allemaal gratis!

Wil je ons werk ondersteunen: een donatie kunnen we altijd gebruiken. We gebruiken het voor de verzendkosten van prijzen en software, maar ook voor merchandise, een fanclubdag en mogelijkheden om kortingen te creëren. Maar ook je bestelling in onze [eigen fanclub-winkel](#) (waar ook merchandise te koop is), en het [boekwinkeltje van Stephen King Fans](#) levert de fanclub een percentage op.

Help ons en stort een bedrag naar keuze op NL80 ABNA 0105 1552 68
t.n.v. stichting Stephen King Fanclub.